

พระไตรปิฎกธรรม

พระราชกฤษฎีกา
พระเยซูคริสต์
จาก... พระธรรมมารโก

สมเด็จพระสังฆราช

ภาค 2

พระคริสตธรรมศึกษา

พระธรรมมาระโก

ภาคสอง

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนปทุมโพธิ์ กรุงเทพฯ 4

คำแนะนำสำหรับครู

พระธรรมมาระโก เป็นพระธรรมเล่มหนึ่งในชุดพระกิตติคุณทั้งสี่ พระธรรมมาระโกภาค 2 นี้ ผู้ศึกษาจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเยซูคริสต์ คำแนะนำในการสอนพระคริสตธรรมศึกษาชุดนี้ พิมพ์ไว้ในคู่มือสำหรับภาค 1 ขอให้ครูทุกคนจงอ่านให้ละเอียดก่อนเริ่มการสอนคู่มือเล่มนี้

ขอให้พระเจ้าทรงนำ และอวยพรให้แก่ครูที่สอนพระคริสตธรรมศึกษาเล่มนี้ทุกท่าน เพื่อว่าการสอนของท่านจะเกิดผลแก่ชีวิตของนักเรียนทุกคน ถ้าท่านมีข้อข้องใจต้องการได้ถาม หรือมีคำแนะนำประการใด โปรดติดต่อที่

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนปทุมโพธิ์

กรุงเทพฯ 4

สารบัญ

บทเรียนที่ 1 ทรงห้ามคลื่นในทะเลกาลิลีให้สงบ	5
บทเรียนที่ 2 ขนมปังห้าก้อน และปลาสองตัว.....	8
บทเรียนที่ 3 บุตรสาวของนายธรรมศาลาฟื้นขึ้นจากความตาย.....	11
บทเรียนที่ 4 การแข่งสาปต้นไม้เตี้ย.....	15
บทเรียนที่ 5 การรักษาคณง่อย.....	18
บทเรียนที่ 6 ทรงรักษาโรคโลหิตตก.....	22
บทเรียนที่ 7 ขับผีโสโครกออกที่เมืองเกราซา.....	26
บทเรียนที่ 8 ทรงขับไล่ผีโสโครกออกจากเด็ก.....	30
บทเรียนที่ 9 คำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืช	34
บทเรียนที่ 10 ตะเกียงที่ส่องแสง.....	38
บทเรียนที่ 11 คำอุปมา เรื่องชายทำสวนองุ่น	42
บทเรียนที่ 12 การแต่งงานในทัศนะของคริสเตียน	46
บทเรียนที่ 13 การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์	50

บทเรียนที่ 1 ทรงห้ามคลื่นในทะเลกาลิลีให้สงบ

ข้อพระธรรมประจำบทเรียนมาระโก 4:35-41

สวัสดิ์นักศึกษาที่รักทั้งหลาย เราขอต้อนรับท่านด้วยความยินดี ที่ได้มาร่วมศึกษาพระธรรมมาระโกอีกครั้งหนึ่ง มาระโกภาคต้นที่ได้ศึกษาจบไปแล้วนั้น กล่าวถึงพระราชประวัติของพระเยซูคริสต์ โดยสังเขป ท่านที่ได้ติดตามศึกษาร่วมกันตลอดมา คงจะได้รับพระพรจากพระธรรมของพระองค์เล่มนี้ ไม่น้อย พระธรรมมาระโกภาคที่สอง ซึ่งท่านจะศึกษาต่อไปนี้ กล่าวถึงพระราชกิจของพระเยซูคริสต์ ซึ่งพอจะแบ่งได้สามประการคือ การอัศจรรย์ การรักษาโรค และการสั่งสอน ให้เราศึกษาด้วยความตั้งใจ และด้วยใจแสวงหาความจริง ท่านก็จะพบบทเรียนอันล้ำค่าในทุก ๆ บท ที่ท่านจะศึกษาต่อไป

บทเรียนในบทนี้กล่าวถึง การอัศจรรย์ที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงสำแดงในทะเลกาลิลี แท้จริงพระเยซูคริสต์ทรงกระทำการอัศจรรย์มากมาย ที่บันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นเพียงส่วนเล็กน้อย เท่านั้น จุดมุ่งหมายที่พระองค์ทรงสำแดงการอัศจรรย์ มิใช่เพื่อพระองค์เองจะได้รับคำสรรเสริญเยินยอ และเกียรติยศแต่พระองค์เดียว แต่เพื่อพระบิดาในสวรรค์จะได้รับการถวายเกียรติยศด้วย เพื่อคนทั้งหลายจะทราบว่า พระองค์คือพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงเสด็จมาโปรดชาวโลกให้เป็นไท และเพื่อเพิ่มเติมความเชื่อ ความไว้วางใจของสานุศิษย์ที่มีต่อพระองค์

35-37 เราสังเกตจากข้อพระธรรมที่อ่านมาตั้งแต่ต้นได้ว่า พระเยซูคริสต์และเหล่าสาวกทำงานเพื่อพระเจ้า ด้วยความขยันหมั่นเพียรเสมอ การอัศจรรย์ครั้งนี้เกิดขึ้นในเวลาเย็น พระองค์ทรงเทศนาสั่งสอน รักษาโรค ตลอดวัน จนกระทั่งถึงเวลาเย็น จึงทรงลาประชาชนไป ไม่ว่าท่านจะประกอบอาชีพอะไรก็ตาม พระเยซูคริสต์ทรงต้องการให้ท่านทำด้วยความขยันหมั่นเพียร และด้วยความสัจย์ซื่อไม่ใช่วินิจฉัย “มาไทยไปฝรั่ง” คือมาทำงานสาย และเลิกทำงานตรงเวลาที่กำหนด

เมื่อทรงลาประชาชนแล้ว พระองค์ก็เสด็จลงเรือลำเดียวกับเหล่าสาวก ข้ามทะเลกาลิลีไปสู่อีกฟากหนึ่ง ขณะที่เรือกำลังแล่นอยู่กลางทะเล ก็เกิดมีคลื่นพายุใหญ่คลื่นได้ซัดเข้าไปในเรือจนเรือจวนจะจม เราได้เรียนรู้ความจริงประการที่หนึ่งจากเรื่องนี้ คือการติดตามพระเยซูคริสต์ การรับใช้พระองค์ และการปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ มิได้เป็นสิ่งที่รับรองว่าเราจะไม่พบกับความลำบาก อุปสรรคขัดขวางหรืออันตรายเสมอไป ในกรณีของเหล่าสาวก พวกเขารักพระเยซูคริสต์ ติดตามรับใช้พระองค์ ทำงานร่วมกับพระองค์ อย่างขยันหมั่นเพียร ตั้งแต่เช้าจนเย็น เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์ แม้แต่การข้ามทะเลกาลิลีครั้งนี้ พระเยซูคริสต์ก็ทรงเป็นผู้ออกคำสั่งและพวกเขาปฏิบัติตามโดยดี และผลปรากฏว่า เมื่อเรือมาถึงกลางทะเล พวกเขาต้องเผชิญพายุและคลื่นใหญ่จนเรือจวนจะจมลง

ชีวิตคริสเตียนของเราทุกวันนี้ก็ดูลึกลับ อย่างนี้ว่า เราจะไม่พบความทุกข์ลำบาก อุปสรรคขัดขวาง อย่างนี้ว่าทางเดินของเราจะสงบราบรื่น ทุกสิ่งทุกอย่างจะดำเนินไปด้วยความสะดวกสบายเสมอไป พระเยซูคริสต์มิได้ทรงสอนหรือทรงสัญญาเช่นนั้น ตรงกันข้าม พระองค์ตรัสสอนว่า โลกนี้เต็มไปด้วยความทุกข์พระองค์ทรงหนุนใจให้เราทนทุกข์ทรมานร่วมกับพระองค์ ความทุกข์ลำบากที่เกิดขึ้นแก่เรา จึงมิใช่เป็นการลงโทษเนื่องจากความบาปที่เรากระทำทุกครั้งไป แต่เนื่องจากเป็นสังขรรณา ที่มนุษย์ทุกคนจะต้องประสบ トラบใดที่จิตวิญญาณของเราซึ่งอาศัยอยู่ในร่างกาย และอยู่ในโลกนี้ทรานนั้นเราจะต้องเตรียมพร้อมเสมอ ที่จะเผชิญความยากลำบาก ทุกอย่าง อีกประการหนึ่งเนื่องจากพระเยซูคริสต์ทรงต้องการสอนบทเรียนอันมีค่าแก่เรา บทเรียนอันมีค่าเหล่านั้น มักจะทำให้เราได้รับความทุกข์ลำบากแต่ละครั้งเสมอ

38 ก. ขณะที่เกิดพายุใหญ่ขึ้น พระเยซูคริสต์บรรทมหนุนหมอนอยู่ที่ท้ายเรือ แสดงให้เราเห็นว่า พระองค์ทรงสภาพเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง ทรงรู้สึกหิวกระหาย เหน็ดเหนื่อย อ่อนเพลีย ง่วงนอนเหมือนมนุษย์ทั้งหลาย การที่พระองค์ทรงทำงานหนักทุกวัน บางครั้งทรงอดหลับนอนตลอดคืน บางครั้งไม่มีเวลาแม้กระทั่งจะรับประทานอาหาร มิใช่เพราะพระองค์ทรงมีกำลัง ความต้านทานฝ่ายร่างกายผิดมนุษย์ธรรมดา แต่เป็นเพราะความรักความห่วงใยต่อราชอาณาจักรที่ได้รับมอบหมาย และเพื่อมนุษย์ทั้งหลายที่หิวกระหายความจริง ที่กำลังทนทุกข์ลำบาก พระองค์ทรงเหน็ดเหนื่อยมากจึงได้บรรทมหลับไป โดยเหตุที่พระองค์ทรงมีสภาพเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง ทรงเคยได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ ที่มนุษย์ทั้งหลายได้รับจึงทรงอาจเข้าใจเราได้ เมื่อเราทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ และทรงสามารถเห็นอกเห็นใจเราได้ เมื่อเรามีความทุกข์ยากลำบาก “เพราะว่าเราได้มีมหาปุโรหิตที่จะร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเราไม่ได้ แต่พระองค์ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นก็ยังปราศจากบาป เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายจงมีใจกล้า เข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเราในวาระที่ต้องการ” (ฮีบรู. 4:15,16)

ชายขอทานคนหนึ่งเคาะที่ประตูบ้านเศรษฐี เพื่อขออาหารรับประทาน “กรุณาเมตตากระผมเถิด กระผมหิวกระหายมาเป็นเวลาสองวันแล้ว” ชายขอทานอ่อนวอนต่อเศรษฐี “ฉันไม่เข้าใจว่าความหิวกระหายเป็นอย่างไร” เศรษฐีตอบอย่างไรไม่เอาใจใส่ ชายขอทานไม่อาจอธิบายให้เศรษฐีเข้าใจได้ เพราะเศรษฐีไม่เคยประสบความหิวมาก่อน จึงถามเศรษฐีว่า “ท่านเคยปวดฟันไหมครับ” เศรษฐีพยักหน้า ชายขอทานบอกว่า “ความหิวกระหายก็เหมือนกับปวดฟันนั่นแหละ” เศรษฐีนึกถึงความทุกข์ทรมานที่ตนเคยได้รับจากการปวดฟัน จึงเห็นใจชายขอทานนั้น และให้อาหารแก่เขาเพราะการปวดฟันเป็นสิ่งทรมานที่สุดในโลกสำหรับเขา

เราจึงต้องขอบพระคุณพระเยซูคริสต์ เนื่องจากพระองค์ทรงสภาพเป็นมนุษย์มาก่อน จึงทรงเข้าใจเราได้ทุกอย่าง

38 ข. นอกจากพระเยซูคริสต์ทรงสามารถเข้าใจเราแล้ว พระองค์ยังทรงเต็มไปด้วยความอดทนและความเมตตาขณะที่พระองค์ยังทรงบรรทม หลับอย่างสบาย เหล่าสาวกริบปลุกพระองค์ให้ลุกขึ้น ทูลว่า “อาจารย์เข้าช้า ข้าพเจ้าทั้งหลายจนจะพินาศอยู่แล้ว พระองค์ไม่ทรงเป็นห่วงบ้างหรือ” การตกใจกลัวและการขาดความเชื่อบางครั้งมิได้เป็นสิ่งที่น่าติเตียน พระเยซูทรงเข้าใจถึงความอ่อนแอของมนุษย์ ทรงรู้ซึ่งถึงข้อบกพร่องต่าง ๆ ทรงทราบว่ามีมนุษย์ผู้ใดครบถ้วนบริบูรณ์ แต่สิ่งที่น่าติเตียนในที่นี้คือคำพูดของเหล่าสาวกที่ว่า “...พระองค์ไม่ทรงเป็นห่วงบ้างหรือ” ในยามฉุกเฉิน ยามทุกข์ยาก เหล่าสาวกลืมนึกถึงพระคุณของพระเยซูคริสต์เสียสิ้น พวกเขาลืมการอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่พระองค์เคยกระทำ ลืมฤทธานุภาพของพระองค์ที่เคยเห็น ลืมความรัก ความเป็นห่วง ความเอาใจใส่ดูแลที่พระเยซูคริสต์เคยมีต่อพวกเขา แทนที่จะทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ด้วยใจเคารพยำเกรง เขากล่าวหาว่า พระเยซูคริสต์ไม่ทรงเป็นห่วงพวกเขา ปล่อยให้พวกเขาเผชิญกับพายุคลื่น จนจนจะพินาศอยู่แล้ว

เราก็ไม่ผิดอะไรกับเหล่าสาวก เมื่อเผชิญความทุกข์ยากลำบาก และการทดลองต่าง ๆ หลายครั้ง เราลืมนึกถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ลืมนึกถึงความรัก ความเป็นห่วงของพระองค์ที่มีต่อเราเสมอ เรา กล่าวหาว่า พระองค์ทรงทอดทิ้งเรา ไม่เมตตาสงสารเรา ไม่ยอมฟังคำอธิษฐานของเรา ปล่อยให้เรารับเคราะห์กรรมต่าง ๆ จนจนจะพินาศอยู่แล้ว แม้เราจะเป็นคนอกตัญญูเพียงใด เป็นคนขาดความเชื่อมากมายเพียงใด กล่าวหาพระองค์มากมายเพียงใด พระองค์ทรงอดทนต่อเราจนถึงที่สุด ไม่ทรงติเตียนเหล่าสาวกอย่างรุนแรงแต่ประการใด แต่ทรงลุกขึ้นทันที ทรงห้ามลมพายุให้สงบ ส่วนท่านมีความอดทนต่อคนอื่นได้เพียงใด

39-41 พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ พระองค์ทรงเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง ทรงมีความรู้สึก ความต้องการเช่นเดียวกับมนุษย์ พระองค์จึงทรงสามารถเข้าใจเรา เห็นอกเห็นใจเราได้

ขณะเดียวกันพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ประกอบด้วยฤทธานุภาพ ผู้มีอำนาจเหนือทุกอย่าง แม้ลมและทะเลยังเชื่อฟังพระองค์โดยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่สมบูรณ์ได้ พระองค์ไม่เพียงแต่ช่วยเราให้รอดจากความทุกข์ ความห่วงกังวลจากปัญหาต่าง ๆ ที่รบกวนจิตใจของเราตลอดมา พระองค์สามารถห้ามคลื่นและมรสุมแห่งชีวิตของเราได้ ไม่มีอะไรยากเกินไปสำหรับพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ไม่มีปัญหาอะไรยากเกินไป ที่พระองค์แก้ไขไม่ได้ พระองค์ตรัสเชิญชวนทุกท่านว่า “บรรดาผู้ลำบากเหน็ดเหนื่อยจงมาหาเราและเราจะให้ท่านทั้งหลาย หายเหนื่อยเป็นสุข” (มัทธิว 11:28)

บทเรียนที่ 2 ขนมห้างก้อน และปลาสองตัว

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 6:30-46

การอัศจรรย์เกี่ยวกับขนมห้างก้อนและปลาสองตัว เป็นที่รู้จักดีของคริสเตียนส่วนมาก และเป็นการอัศจรรย์อย่างหนึ่งที่ได้บันทึกไว้ในพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม เราอาจคุ้นเคยกับเรื่องนี้มากเกินไปจนมองข้ามบทเรียนหลายอย่างที่เราคงจะได้รับ ท่านได้รับบทเรียนอะไรบ้างจากการอ่านเรื่องนี้ ให้เรามาศึกษาด้วยกันแบ่งปันพระพรให้แก่กันและกัน

30-32 ชายคนหนึ่งกล่าวว่า พญามารซาตานทำงานตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง โดยไม่ได้พักผ่อน คนงานของพระเจ้าจึงต้องทำงานแข่งกับพญามาร ทำงานมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ คำพูดนี้เป็นคำสอนที่มีความจริงอยู่บ้าง ช่วยให้คริสเตียนขยันขันแข็งยิ่งขึ้นในการทำงานของพระเจ้า และอาชีพที่ตนประกอบอยู่ แต่ก็มีอันตรายอยู่มาก หากเราจะทำงานโดยไม่นึกถึงเวลาพักผ่อนเลย พระเยซูคริสต์ทรงต้องการให้สาวกของพระองค์ทุกคน ขยันหมั่นเพียรในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย ขณะเดียวกันพระองค์ทรงห่วงใยในสุขภาพของแต่ละคนด้วยทรงต้องการให้ทุกคนมีเวลาพักผ่อนพอควรเมื่อเหล่าสาวกกลับจากการเทศนาสั่งสอนเล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ตนได้รับ ถวายแก่พระเยซูคริสต์ ด้วยความตื่นเต็นยินดีพวกเขาอาจจะตื่นเต็นจนเกินไป จนลืมพักผ่อนก็ได้ พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลาย จงไปหาที่สงบหยุดพักผ่อน หายเหนื่อยสักหน่อยหนึ่ง” พระองค์ทรงทราบ ถึงความสำคัญของการพักผ่อน เพราะร่างกายของเรา เป็นพระวิหารของพระเจ้า เราจะถวายเกียรติยศแก่พระเจ้าไม่ได้ หากเรามีร่างกายที่อ่อนแอ เนื่องจากไม่ระวังรักษา เราไม่อาจรับใช้พระเจ้าได้เต็มที่ หากร่างกายของเราเหน็ดเหนื่อยจนเกินไป เราไม่เพียงแต่ต้องระวังรักษาร่างกายของเราเองให้ดี โดยใช้เวลาพักผ่อนที่พอควรแล้ว ยังต้องคอยดูแลเอาใจใส่ผู้ร่วมงานของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่อยู่ภายใต้การดูแลของเรา เช่น ผู้รับจ้าง ผู้ร่วมงาน ให้เขามีเวลาพักผ่อนเพียงพอด้วย เพราะพระเยซูคริสต์เองทรงกระทำเป็นแบบอย่างให้เราปฏิบัติตาม

33,34 เมื่อพระเยซูคริสต์และเหล่าสาวกมาถึงสถานที่เงียบสงบแห่งหนึ่ง เพื่อพักผ่อน ก็เห็นหมู่ชนเป็นจำนวนมาก รอคอยพระองค์อยู่แล้ว แม้พระองค์จะทรงเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ต้องการเวลาพักผ่อนอย่างเต็มที่ แต่เมื่อทอดพระเนตรเห็นคนเป็นอันมากเหล่านั้น เป็นฝูงฝูงแกะที่หิวกระหาย และไม่มีผู้เลี้ยง ทรงเกิดพระเมตตา จึงเทศนาสั่งสอนพวกเขาต่อไปจนถึงเวลาเย็น

โลกปัจจุบันเต็มไปด้วยคนที่หิวกระหาย ความหิวกระหายของแต่ละคนอาจจะแตกต่างกัน บ้างหิวกระหายในวิชาความรู้ อดส่ำห่ากบ้นตั้งหน้าตั้งตาเรียนจนได้ปริญญาสูง ๆ ผู้เป็นบิดามารดา บางท่าน ถึงกับต้องขายที่ดิน ที่นา เพื่อให้บุตรของตนได้รับการศึกษาสูง เป็นที่เชิดหน้าชูตาของวงศ์ตระกูล

บ้างหิวกระหายเงินทองทรัพย์สิน อุตสาหกรรมทำงานกรำแดดกรำฝนอดหลับอดนอน และใช้วิธีทุกอย่างเพื่อจะกอบโกยเงินทองดังที่ตนปรารถนา บ้างหิวกระหายชื่อเสียง ตำแหน่ง เกียรติยศแต่ไม่มีใครสักคนหนึ่ง ที่อาจแก้ไขความหิวกระหายนั้น ดูประหนึ่งว่า ยังได้รับในสิ่งที่ตนปรารถนามากเพียงใด ความกระหายก็มีมากยิ่งขึ้นเพียงนั้น บางครั้งเปลี่ยนจากอย่างหนึ่งไปอีกอย่างหนึ่ง โดยไม่มีที่สิ้นสุด เรื่องวุ่นวายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในโลกทุกวันนี้ ล้วนเกิดจาก “ความกระหายของมนุษย์” ชาวโลกไม่ทราบว่าการหิวกระหายนั้นมาจากไหน เกิดขึ้นได้อย่างไรและแก้ไขโดยวิธีใด

35-37 เมื่อเวลาล่วงไปจนเกือบหมดวันแล้ว เหล่าสาวกมาทูลว่า ขอพระองค์ให้ประชาชนเหล่านี้ กลับไปหาอาหารรับประทานเอาเองตามบ้านของเขาหรือตามที่เขาจะหาได้ ด้วยถิ่นที่พวกเขาอยู่กันดารอาหารมาก

เราอาจจะเป็นเหมือนเหล่าสาวก ที่ไม่ยอมรับผิชอบเรื่องความหิวกระหายของคนอื่น เพราะประการแรก เหล่าสาวกคิดว่า ประชาชนสามารถหาอาหารรับประทานดับความหิวกระหายได้ด้วยตนเอง ประการที่สอง ไม่ใช่ธุระอะไรของตนที่จะไปยุ่งเกี่ยวกับความหิวกระหายของคนอื่น ประการที่สามตนไม่มีทางที่จะเลี้ยงดูคนเหล่านี้ให้อิ่มหนาสำราญได้ แต่พระเยซูตรัสว่า “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด” พระเยซูคริสต์ตรัสแก่เราเช่นกันว่า “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด (ผู้ที่หิวกระหาย) เถิด” ที่พระองค์ทรงตรัสว่า “พวกท่าน” หรือผู้ที่เชื่อในพระองค์ทุกคน เพราะเรามีอาหารชนิดที่สามารถดับความหิวกระหายของชาวโลกนี้ได้ เหตุที่ชาวโลกหิวกระหายอย่างไม่มีวันสิ้นสุด เพราะเขามีจิตใจที่ไม่รู้จักอิ่ม และไม่มีความหวังในโลกสามารถทำให้เขารู้สึกอิ่มใจได้ พระเยซูคริสต์จึงไม่ทรงต้องการปล่อยให้เขาหาความอิ่มใจโดยตนเอง แต่ตรัสแก่เราว่า “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด” เราเลี้ยงเขาโดยวิธีใด คำตอบง่าย ๆ ก็คือ โดยพระวาระของพระเจ้า และโดยการนำเขามาหาพระเยซูคริสต์ พระเยซูคริสต์คือคำตอบของ “ความหิวกระหาย” ทรงสามารถนำความอิ่มใจมาสู่ทุกคน เมื่อมีความอิ่มใจที่ได้รับจากพระเยซูคริสต์แล้ว มนุษย์ก็จะรู้สึกพึงพอใจ อิ่มใจในทุกสิ่งที่ตนได้รับไม่ว่าจะเล็กน้อยเพียงใด สันติสุขที่แท้จริงก็จะเกิดขึ้น เพราะสันติสุขเกิดจากความอิ่มใจ ความพึงพอใจ

ผู้ที่เป็นคริสเตียนแล้วก็มี ความกระหายทางฝ่ายวิญญาณจิตเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พี่น้องคริสเตียนมากมายในประเทศไทย ขาดผู้เลี้ยงที่ดี คริสเตียนและคริสตจักรจะเจริญไม่ได้ หากไม่มีผู้เลี้ยงที่ดีคอยเอาใจใส่ดูแล ให้อาหารฝ่ายวิญญาณจิต หนุนน้ำใจให้ยึดมั่นในพระเจ้าเราใจให้รับใช้พระเยซูคริสต์ ใครจะเลี้ยงดูฝูงแกะเหล่านี้ ท่านจะพูดว่า “ปล่อยให้เขาไปหาอาหารเอาเอง” หรือเถียงกันว่าเขาจะได้รับอาหารที่มีพิษเป็นโทษแก่เขาได้พระเยซูคริสต์ตรัสแก่ท่านวันนี้ “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด”

38-46 เหล่าสาวกทูลพระองค์ว่า พวกเขาไม่อาจจะเลี้ยงดูคนเหล่านี้ได้ เรามีเงินเพียงเล็กน้อยจะซื้ออาหารให้คนเหล่านี้รับประทานได้อย่างไร เราจะกล่าวหาว่าเหล่าสาวกเห็นแก่ตัว หรือขาดความ

เชื่อไม่ได้ เพราะพวกเขาไม่เข้าใจจริง ๆ ว่าจะเลี้ยงดูคนมากมายเหล่านี้ได้ โดยวิธีใดคริสเตียนมากมายต่างมีความรู้สึกเช่นเดียวกับเหล่าสาวก เมื่อพระองค์ตรัสว่า “...ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกประเทศให้เป็นสาวก...สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้” (มัทธิว 38:19,20) “ฉันเป็นพยานเพื่อพระคริสต์ไม่ได้หรอก ฉันพูดไม่เป็น ฉันอาย ฉันไม่กล้า ฉันไม่มีความรู้ ฉันไม่มีความรู้ ฉันอายยิ่งน้อย” และเหตุอื่น ๆ อีกมากมาย ความเข้าใจของท่านถูกต้อง ถ้าอาศัยความสามารถของเราเองแล้ว ไม่มีผู้ใดอาจรับใช้พระเยซูคริสต์ได้ เราอ่อนแอเกินไปที่จะเป็นพยานเพื่อพระองค์ พระองค์ก็ทรงเข้าใจเรื่องนี้ดี จึงมิได้ร้องเรียกปริญญาความสามารถ สถิติปัญญาจากเรา ดังที่เราคิด เพียงแต่ตรัสถามว่า “พวกท่านมีขนมปังกี่อันและปลาที่ตัว ไปดูเถิด” หรือ “พวกท่านมีความสามารถมากเท่าไร มีพรสวรรค์ทางใด จงสำรวจดูเถิด พระองค์มิได้เรียกร้องท่าน ดังบางบริษัทที่เรียกร้องปริญญาบัตร ประสบการณ์ เพศ วัย ความสามารถพิเศษจากผู้สมัครงาน สิ่งที่พระองค์ต้องการคือ ความสามารถเท่าที่ท่านมีอยู่ โดยไม่จำกัดว่าจะมีมากน้อยเพียงใด บางคนปฏิเสธโดยไม่ยอมคิดแม้แต่น้อยว่า “ฉันไม่มีความสามารถอะไรเลย” ไม่จริง ทุกคนมีความสามารถหรือพรสวรรค์บ้างไม่มากนักน้อย พระองค์ตรัสว่า “ไปดูเถิด” หรือ “จงสำรวจดูเถิด” แล้วนำเท่าที่ท่านมีมายังพระองค์

เหล่าสาวกไม่เข้าใจว่า พระองค์จะเลี้ยงคนมากมายเหล่านี้ได้ โดยวิธีใดแต่ยอมปฏิบัติตามคำสั่งของพระเยซูคริสต์ออกไปหาขนมปัง พวกเขาคงเดินไปรอบ ๆ เป็นเวลานานพอควร หาขนมปังได้เพียงห้าก้อน และปลาสองตัว “อาหารเล็กน้อยเหล่านี้ จะเกิดประโยชน์อะไรแก่คนร่วมห้าพันคน” พวกเขาคงคิดด้วยความขบขัน “แต่ช่างเถอะ เราจะนำไปให้พระองค์ พระองค์คงไม่ติเตียนเรา เพราะเราทำได้เพียงเท่านี้” เหล่าสาวกคิดว่า พระองค์อาจติเตียนเขา ที่นำขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัว แต่แล้วพวกเขาต้องแปลกใจเมื่อพระองค์ทรงรับปลาและขนมปังนั้น โดยมีได้ทรงว่ากล่าวแต่ประการใด กลับสั่งให้พวกเขาจัดประชาชนให้นั่งเป็นหมู่ แล้วการอัศจรรย์ก็เกิดขึ้นขนมปังและปลาเพียงสองตัว กลายเป็นขนมปังและปลามากมาย เลี้ยงดูคนมากกว่าห้าพันคนอย่างอิมพิน่า และยังเหลืออีกสิบสองกระบุง

เมื่อท่านสำรวจดูความสามารถของตนเองแล้ว อาจพูดกับพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ๆ ข้าพเจ้ามีความสามารถน้อยเกินไปที่จะรับใช้พระองค์ได้” แต่พระองค์ตรัสว่า “นั่นแหละคือสิ่งที่เราต้องการ” จงมอบเท่าที่ท่านมีอยู่ให้พระองค์ พระองค์ทรงสามารถให้สิ่งที่ท่านมีอยู่ ไม่ว่าจะเล็กน้อยเพียงใด ให้เกิดพระพรแก่คนอื่นอีกมากมาย และท่านเองยังจะได้รับพระพรหลายเท่า มากกว่าที่ท่านได้เสียสละไป “ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นมีบริบูรณ์ แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีนั่น ก็จะต้องเอาไปจากเขา” (มัทธิว 25:29)

บทเรียนที่ 3 บุตรสาวของนายธรรมศาลาฟื้นขึ้นจากความตาย

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 5:21-24,35-43

21-24 คนมากมายกล่าวว่า เงินคือเคล็ดลับของความสุข สามารถทำให้คนเป็นสวรรค์ เมื่อมีเงินก็มีทุกอย่าง เราไม่ทราบว่ คำพูดนี้จะมีความจริงแฝงอยู่เพียงใด แต่ในกรณีของนายธรรมศาลาที่ชื่อ ไยรัส คำพูดนี้มีได้เป็นความจริงแม้แต่น้อย นายธรรมศาลาคือหัวหน้าผู้ควบคุมดูแลธรรมศาลา ในสมัยพระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ ชาวยิวมีสภการพระเจ้าในที่สองแห่ง คือในพระวิหารและในธรรมศาลา พระวิหารเป็นสถานที่สำหรับประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ ทางศาสนาเช่นการถวายเครื่องบูชา การถือศีลปัสกาและการถวาย เครื่องสักการะบูชาแด่พระเจ้าโดยมีปุโรหิตใหญ่และปุโรหิตเป็นหัวหน้า

ส่วนธรรมศาลาเป็นสถานที่สำหรับสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้า ในวันสะบาโต เราจะอ่านพบในพระกิตติคุณบ่อย ๆ ว่าประชาชนได้มาชุมนุมกันที่ธรรมศาลาเพียงรับคำสั่งสอนต่าง ๆ เกี่ยวกับพระบัญญัติและคำสอนทุกอย่างทางศาสนา

คนอีกสองจำพวกที่เราพบในธรรมศาลาคือ พวกอาลักษณ์ และพวกฟาริสี พวกอาลักษณ์เป็นพวกคงแก่เรียนบางคนยังเป็นครูสอนพระบัญญัติ ส่วนพวกฟาริสี เป็นที่รู้จักกันดีในฐานะผู้เคร่งศาสนา อธิษฐานยืดยาวเพราะพรุ่งนี้ที่ชุมนุมชน แต่พระเยซูตรัสว่า พวกเขาคือพวกหน้าซื่อใจคด

ในธรรมศาลา นอกจากประกอบด้วยผู้ปกครอง ผู้เฒ่า ผู้แก่ ซึ่งคอยช่วยดูแลรักษาแล้ว ยังมีหัวหน้าอีกคนหนึ่งหรือมากกว่าหนึ่งคนตามที่ต้องการ ที่เราเรียกว่า นายธรรมศาลา คอยดูแลรักษางานทั่ว ๆ ไป ฉะนั้น นายธรรมศาลาจึงเป็นผู้ที่ค่อนข้างมีหน้ามีตา มีเกียรติและตำแหน่งสูงในสังคม และอาจเป็นเหตุทำให้เขา กลายเป็นคนค่อนข้างมั่งมีก็ได้ใคร ๆ ก็คิดว่านายธรรมศาลาคงพบความสุขในชีวิตเสมอ แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ ไม่มีสิ่งใดในโลก อาจป้องกันเราจากความทุกข์โศกได้ นายธรรมศาลาเศร้าโศกเสียใจ ด้วยบุตรสาวที่รักของคนคนหนึ่งป่วยหนัก เขาคงเชิญนายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทั้งหลายมารักษา พยายามทุกวิธีที่จะให้บุตรสาวหายป่วย เงินซึ่งครั้งหนึ่งเคยบันดาลหลายสิ่งหลายอย่าง ให้แก่เขา บัดนี้ไม่อาจช่วยเขาได้แม้แต่เล็กน้อย อาการไข้ของบุตรสาวหนักขึ้น ๆ และทรุดหนักลงไปทุกที ใครว่าเงิน คือเคล็ดลับของความสุข ใครว่าเงินอาจชุบชีวิตมนุษย์ได้ ใครว่าเงินคือคำตอบของทุกอย่างความตาย มีอำนาจยิ่งกว่าเงินไม่รู้ สักที่เท่านั้นเดินทางไปทุกหนทุกแห่ง ทั้งในดึกใหญ่ พระราชวัง และกระท่อมเล็ก ๆ มันเชื่อมเยียนทุกคนไม่ว่าจะเป็นจักรพรรดิขุนศึกหรือคนขอทาน มันทำลาย สร้างความฉิบหายตามที่มันชอบ ไม่มีใครอาจระงับมันได้

นายธรรมศาลา อาจเคยหยิ่งในเกียรติ ตำแหน่ง และความมั่งมีของตนแต่บัดนี้ไม่มีอะไรที่เขา อาจหยิ่งและอวดได้ แม้แต่อย่างเดียว สิ่งที่เขาได้อยู่คือความระทมทุกข์ “ใครหนออาจจัดความทุกข์ โศกเศร้านี้ออกจาก จิตใจของฉันได้” ขณะนี้เอง เขาเริ่มเรียนบทเรียนแห่งการถ่อมตน เขาเริ่มนึกถึงพระ เยชูที่ตนเคยหมิ่นประมาท “พระเยซูอาจมีคำตอบก็ได้” เขาลุกขึ้นจากที่นั่น ออกไปหาพระเยซู พบ พระองค์ พร้อมด้วยคนเป็นจำนวนมากที่ชายทะเล โดยไม่มีผู้ใดแนะนำหรือต้องฝืนใจ เขารีบเข้าไป กราบลงที่พระบาทของพระองค์ ท่ามกลางสายตาของคนทั้งหลาย ที่จ้องมองเขาในฐานะที่เป็นนายธรรม ศาลา แต่เขาไม่สนใจว่าใครจะหัวเราะ จะติฉินนินทา สิ่งที่เขาต้องการคือองค์พระเยซูคริสต์ เขาอ้อนวอน พระองค์อย่างไม่มี ความอายว่า “ลูกสาวคนเล็กของข้าพเจ้าป่วยเกือบจะตายอยู่แล้ว ขอเชิญพระองค์ไป วางพระหัตถ์บนเขา เพื่อเขาจะรอดตายและมีชีวิต”

ในยามที่เรามีความสุขความสบายทุกอย่างราบรื่น เรามักไม่ยอมถ่อมตนลงมากกราบไหว้ นมัสการพระเจ้า เราลืมพระองค์ ทอดทิ้งพระองค์ไปอยู่ในที่ไกลลับ เรารู้สึกขวยเขินหากได้ยื่นใครบอก ว่า “คุณเครื่องศาสนาเกินไปเสียแล้ว” บางครั้งพระองค์ทรงต้องอนุญาตให้ความทุกข์ลำบาก ความเศร้า โศกเสียใจเกิดขึ้นแก่ชีวิต เพื่อเราจะยินดีถ่อมตน และ หันกลับมาหมอบกราบแทบพระบาทของพระองค์ ด้วยจิตใจที่ปวดร้าว ทูลขอพระเมตตาจากพระองค์

พระเยซูมิได้เคยดูหมิ่นผู้ที่เข้ามาหาพระองค์ด้วยจิตใจที่ซอกซำ “เครื่องบูชาที่สมควรแก่พระเจ้า คือจิตวิญญาณที่ซอกซำแล้ว ข้าแต่พระเจ้า ใจแตกและฟกช้ำแล้วนั้น พระองค์ไม่ดูถูกดูหมิ่นเลย” (สดุดี 51:17) พระองค์มิได้ทรงเทศนาให้เขาฟังเสียยี่สิบขว แต่ได้ติดตามเขาไปทันที พระองค์พร้อมเสมอที่จะ ช่วยจัดความทุกข์โศกเศร้าและภาระหนักทั้งหลายที่ซ่อนทับอยู่ในจิตใจของเรา แต่มีข้อแม้ว่า เราต้อง ถ่อมตัวลงจำเพาะพระพักตร์พระองค์ ทูลขอพระองค์ในสิ่งที่ตนต้องการ โปรดสังเกตคำอ้อนวอนทูลขอ ของนายธรรมศาลา เขากล่าวอย่างเฉพาะเจาะจง และตรงไปตรงมา ในสิ่งที่ตนต้องการ เขาบอกปัญหา ของเขา คือลูกสาวคนเล็กซึ่งป่วยเกือบจะตาย สิ่งที่เขาต้องการ คือ ขอให้พระองค์ไปวางพระหัตถ์บนเขา ขอให้สังเกตอีกอย่างหนึ่ง คือนายธรรมศาลามีความเชื่อ เขาเชื่อว่าหากพระองค์วางพระหัตถ์บนบุตรสาว บุตรสาวจะต้องรอดตายอย่างแน่นอน

ในการอธิษฐานทูลขอต่อพระเยซูคริสต์ จงบอกพระองค์อย่างตรงไปตรงมา และอย่าง เฉพาะเจาะจง หากอธิษฐานเพื่อผู้หนึ่งผู้ใด จงเอ่ยชื่อของคนนั้น บอกปัญหาทุกอย่างแก่พระองค์ อย่าง ละเอียดยี่สิบขว ทูลขอพระองค์ในสิ่งที่ท่านต้องการให้พระองค์ทำ หากท่านต้องการเสื่อสักตัวหนึ่ง ดินสอแท่งหนึ่ง จงบอกอย่างนั้น แล้วจงรอคอยคำตอบของพระองค์ด้วยความเชื่อ จงระวังด้วยว่าอย่าให้ คำอธิษฐานของท่าน กลายเป็นการออกคำสั่งแก่พระองค์ ให้พระองค์กระทำทุกอย่างในสิ่งที่ท่าน

ต้องการ แต่จงถ่อมใจลง รอรับคำตอบทุกอย่าง ของพระองค์ด้วยใจเคารพยำเกรง คำตอบของพระองค์ อาจจะ “ใช่” หรือ “ไม่” “ได้” หรือ “ไม่ได้” แล้วแต่น้ำพระทัยของพระองค์ เรามีหน้าที่ปฏิบัติตาม

35-37 ขณะที่พระเยซูคริสต์และนายธรรมศาลา กำลังเดินทางไปยังบ้านของนายธรรมศาลา ก็มีคนนำข่าวมาจากบ้านว่า “ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว จะให้พระอาจารย์ลำบากทำไมอีกเล่า” เหตุการณ์ชนิดคล้ายคลึงกัน เกิดขึ้นแก่เราบ่อย ๆ ขณะที่เราเข้ามาหาพระองค์ด้วยใจที่เต็มไปด้วยภาระหนัก และด้วยความมั่นใจ ที่ได้รับพระสัญญาของพระเจ้าในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ก็มีเสียงต่าง ๆ มาจากสิ่งแวดล้อม จากคนที่เรารัก จากเพื่อนฝูง จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า และจากจิตสำนึกของตนเอง ว่า “สายเสียแล้ว ที่จะทูลขอความช่วยเหลือจากพระเยซูคริสต์ ปัญหานี้ร้ายแรงเกินไปที่พระองค์จะช่วยได้ ไม่มีประโยชน์อันใดที่จะอธิษฐานต่อไป” แล้วมารก็จะกระซิบเพิ่มเติมว่า “ยุติการอธิษฐานเสียเถิด อย่าเชื่อฟังพระองค์ต่อไปเลย พระองค์ช่วยอะไรท่านไม่ได้หรอก คุณซิ ท่านอธิษฐานเป็นเวลานาน ท่านเชื่อฟังในพระเยซูคริสต์ เหตุการณ์มิได้ดีขึ้นแม้แต่น้อยกลับเลวลงไปอีก จะไปเชื่อทำไม”

ถ้านายธรรมศาลาเชื่อฟังคำของคนที่น่าขำมาบอก รีบจากพระเยซูไปร้องไห้คร่ำครวญถึงบุตรสาว ท่านคงจะได้ว่าเหตุการณ์จะลงเอยเช่นใด แต่นายธรรมศาลาเชื่อมั่นในพระองค์ ไม่ประกาศพูดประการใด พระเยซูคริสต์จึงตรัสตอบโยนว่า “อย่าวิตกเลย แต่จงเชื่อเถิด” ช่างเป็นคำปลอบโยนที่อบอุ่นอะไรเช่นนั้น ไม่ว่าคนอื่นจะคิด จะเข้าใจ จะพูดเช่นใด ท่านไม่ต้องสนใจ ท่านไม่ต้องวิตก จงเชื่อเท่านั้น ไม่มีอะไรยากเกินไปสำหรับพระคริสต์ ดังเพลงบทหนึ่งกล่าวว่า “เชื่อเถิดเท่านั้น เชื่อเถิดเท่านั้น ทุกสิ่งเป็นไปได้ เชื่อเถิดเท่านั้น” เมื่อพระองค์ทรงช่วยผู้ใด พระองค์จะทรงช่วยถึงที่สุด จะไม่ทรงละทิ้งท่านเสียกลางคัน

38-43 เราจะพาท่านมาดูเหตุการณ์ในบ้านของนายธรรมศาลา เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงที่นั่น เห็นคนวุ่นวายคร่ำครวญร้องไห้ถึงบุตรสาวที่ได้ตายไป พระเยซูคริสต์แก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายพากันร้องไห้วุ่นวายทำไม เด็กนั้นไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่” คนทั้งปวงหัวเราะเยาะพระองค์ ขำที่ได้ยินเหตุการณ์ที่เห็นเฉพาะหน้า และเสียงหัวเราะเยาะของคนทั้งหลาย คงเป็นสิ่งที่ทำลายความเชื่อของนายธรรมศาลาไม่น้อย อาศัยกำลังของตนเองแล้ว ความเชื่อของนายธรรมศาลาคงสิ้นสะเทือน แต่ขอบพระคุณพระเจ้าพระเยซูประทานแม้แต่ความเชื่อให้แก่เราในยามที่เราต้องการ เพื่อเราจะมี ความเชื่อฟังในพระองค์ เพราะปราศจากความเชื่อแล้ว จะเป็นที่พักพระทัยของพระองค์ก็หาไม่ได้ (คูฮีบรู 11:16) อีกประการหนึ่ง เพื่อพระนามของพระองค์จะได้รับการถวายเกียรติยศ

เป็นการง่ายเหลือเกินสำหรับ พระองค์ ที่จะแก้ไขและขจัดปัญหาทุกอย่างพระองค์ทรงจับมือของเด็กหญิง ตรัสว่า “หญิงสาวเอ๋ย เราว่าแก่เจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด” เท่านั้นเอง ทุกสิ่งทุกอย่างก็เปลี่ยนแปลง เด็กหญิงที่ตายแล้วกลับมีชีวิต ลุกขึ้นยืนทันที เสียงคร่ำครวญร้องไห้ที่ได้ยินสูญหายไป

กลับกลายเป็นเสียงสรรเสริญพระเจ้าด้วยความตื่นตื้นยินดี คนที่กล่าวหาเย้ยพระองค์ ก็เกิดความ
ประหลาดใจในสิ่งที่พบเห็น นี่แหละคือผลตอบแทนของการเชื่อฟังในพระเยซูคริสต์

บทเรียนที่ 4 การแข่งสาปต้นไม้

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 11:12-21

มีการอัศจรรย์อย่างหนึ่ง ซึ่งพระเยซูคริสต์ทรงกระทำ เป็นที่ติฉินนินทาของนักศึกษาเป็นจำนวนมาก การอัศจรรย์นั้นคือ การแข่งสาปต้นไม้เทศาให้เราศึกษาการอัศจรรย์ครั้งนี้ อีกครั้งหนึ่งอย่างละเอียด แล้วตรวจสอบว่า ทำไมนักศึกษาจึงติฉินนินทา การกระทำของพระเยซูคริสต์

เรื่องเกิดขึ้น ในรุ่งเช้าของวันหนึ่งขณะที่พระเยซูคริสต์ เสด็จจากหมู่บ้านเบธานีไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ทรงรู้สึกหิวมาก เมื่อทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อเทศต้นหนึ่งแต่ไกล มีใบดกตลอดต้น จึงรีบเข้าไปหวังจะเก็บผลจากต้น รับประทานแต่แล้วก็ต้องผิดหวัง เมื่อปรากฏว่าไม่มีผลแม้แต่ใบเดียว พระองค์จึงสาปแข่งต้นมะเดื่อนั้นว่า “ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีใครได้กินผลจากต้นนี้เลย” เมื่อพระองค์และเหล่าสาวกกลับจากกรุงเยรูซาเล็ม เดินผ่านมาทางนั้นอีกครั้งหนึ่ง เหล่าสาวกก็เห็นต้นมะเดื่อที่พระองค์สาปนั้นเหี่ยวแห้งไปยัง ความอัศจรรย์ใจแก่ทุกคนที่ได้พบเห็น

สิ่งที่เหล่านักศึกษาศิฉินนินทาเกี่ยวกับการกระทำของพระเยซูคริสต์ คือ พระองค์ทราบว่าจะยังไม่ถึงฤดูต้นมะเดื่อจะออกผล ทำไมพระองค์จึงเข้าไปหาผลมะเดื่อ เมื่อไม่พบยังทรงสาปแข่งต้นมะเดื่อ ทั้งที่ไม่มีความผิดอะไร ให้เรามาศึกษาด้วยกัน อย่างระมัดระวัง แต่ต้นแล้วหาคำตอบที่ใกล้เคียงที่สุด

12-14 การที่พระเยซูคริสต์ทรงหิวกระหายตั้งแต่วเวลาเช้า ทำให้เราทราบความจริงสองประการ *ประการแรก* ทรงพิศุจน์ให้เราเห็นอีกครั้งหนึ่งว่า พระองค์ทรงรับสภาพเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง ทรงรู้สึกหิวกระหายเช่นเดียวกับมนุษย์ทั้งหลาย พระองค์จึงทรงสามารถเห็นอกเห็นใจทุกคนที่ขาดแคลนและที่มีความต้องการ *ประการที่สอง* บอกให้เราทราบถึงการเสียดสีของพระเยซูคริสต์เพื่อเราทั้งหลายแท้จริง พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า เป็นกษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งปวงทรงเป็นผู้บังคับบัญชาด้วยทุกอย่างและเป็นเจ้าของสิ่งสารพัด พระองค์ไม่จำเป็นที่จะต้องประสพความอดอยาก ความหิวกระหายเช่นนี้ ถึงกับต้องอาศัยผลไม้ตามริมทาง ที่พระองค์ทรงต้องมีชีวิตเช่นนั้น ก็เป็นเพราะการเสียดสีของพระองค์เพื่อเราทั้งหลายโดยแท้ หากเราเปรียบเทียบชีวิตของเรากับชีวิตของพระองค์ นับว่า เรายังได้รับความสุขสบายมากกว่าพระองค์มาก เราจึงไม่ควรบ่น ต่อความทุกข์ ความลำบากที่เกิดขึ้นบางครั้ง แต่ยอมอดทนเสียดสีเพื่อพระองค์เสมอ

เหตุที่พระองค์ทรงแข่งสาป ต้นมะเดื่อที่ไม่ออกผล ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงทราบว่า ยังไม่ถึงฤดู อาจจะอธิบายได้ดังนี้ ต้นมะเดื่อในประเทศปาเลสไตน์มักออกผลชนิดหนึ่ง มีลักษณะเป็นปุ่มสีเขียว

ก่อนถึงฤดูออกผล ผลนั้นมีชื่อเรียกว่า “ทาคซ์” เป็นอาหารทั่วไปของชาวบ้านไร่บ้านนาหากต้นมะเดื่อใด ไม่มีผลชนิดนี้ ก็แสดงว่าเป็นหมัน ไม่อาจออกผลได้ พระองค์จึงทรงสาปแช่งต้นมะเดื่อนั้น เมื่อพบว่าไม่มีผลอะไรบนต้นแม้แต่ผลเดียว เพื่อเป็นบทเรียนสำคัญแก่ชาวยิว และแก่เราทั้งหลายในปัจจุบัน

ชาวยิวเปรียบเหมือนต้นมะเดื่อเทศต้นนั้น ที่มีใบดก สวยงาม เป็นที่ชมเชยของผู้พบเห็น พวกเขาได้ชื่อว่า เป็นชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรร เป็นชนชาติเดียว ที่รู้จักกราบไหว้นมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้ เป็นชนชาติเดียวที่ได้ยินคำสอนและพระบัญญัติของพระเจ้า พวกเขามีพระวิหารใหญ่โตโรฐาน มีปุโรหิตคอยถวายเครื่องบูชา มีพิธีกรรมทางศาสนาที่น่าเลื่อมใสนับถือ ดูจากภายนอก ชาวยิวเป็นชนชาติที่น่าเลื่อมใสศรัทธา มีความเคารพยำเกรงพระเจ้า และความจริงพวกเขาควรเป็นเช่นนั้น พระเจ้าก็ทรงหวังพระทัยว่า ชนชาติที่พระองค์ทรงเลือกสรรจะเป็นดังนี้ เพราะพวกเขาได้สิทธิพิเศษมากมายที่ชนชาติอื่นไม่ได้รับ แต่เมื่อตรวจสอบดูอย่างใกล้ชิด สิ่งที่เห็นภายนอกจากชาวยิว ไม่คิดอะไรกับใบไม้ที่สวยงามของต้นมะเดื่อเทศ แต่แท้จริงเป็นหมัน ไม่มีผลทางฝ่ายวิญญาณจิตแต่ประการใด พุดง่าย ๆ ว่า เป็นคนหลอกลวง หรือน่าเชื่อถือใจคด เคารพยำเกรงพระเจ้าแต่ภายนอกแต่ภายในจิตใจ เต็มไปด้วยความชั่วช้าเลวทรามพระเยซูทรงสาปแช่งต้นมะเดื่อเทศ เป็นบทเรียนให้ชาวยิวทราบว่า ชนชาติยิวที่ “น่าเชื่อถือใจคด” ก็จะต้องประสบการลงโทษชนิดเดียวกันนี้ หากพวกเขาไม่กลับใจใหม่

15-18 เรื่องการขับไล่พวกพ่อค้าออกจากโบสถ์ในกรุงเยรูซาเล็ม เป็นตัวอย่างที่ดีเกี่ยวกับคำสอนของต้นมะเดื่อเทศโบสถ์เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ สำหรับกราบไหว้นมัสการพระเจ้า พวกเขาต่างประเทศที่เดินทางผ่านไปมาในกรุงเยรูซาเล็มคงจะชมเชย ถึงความงามของโบสถ์ที่ชาวยิวสร้าง ความเคร่งครัดในทางศาสนาของพวกเขา ที่เข้าไปนมัสการพระเจ้าในโบสถ์เสมอ แต่เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในโบสถ์ก็พบว่า ภายในเต็มไปด้วยสินค้าต่าง ๆ แท้จริงพวกเขาใช้โบสถ์เป็นสถานที่ซื้อขายแทนที่จะใช้เป็นที่สักการบูชาพระเจ้าไม่มีอะไรจะทำให้พระองค์พิโรธเท่ากับการเห็นคน หรือเหตุการณ์ชนิดที่เรียกว่าหลอกลวง หรือ “น่าเชื่อถือใจคด” พระองค์จึงทรงคว่ำโต๊ะ ของเหล่าพ่อค้าขับไล่พวกเขาออกจากโบสถ์ ความบาปของชาวยิวมิใช่เพียงเท่านั้น พวกปุโรหิตซึ่งความจริง ควรจะเป็นผู้บริสุทธิ์ที่สุดเพราะเป็นคนกลาง ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์กลับกลายเป็นพวกที่ชั่วช้าเลวทรามที่สุดพวกนี้แหละที่คอยหาโอกาสทำร้ายพระเยซูคริสต์เสมอ การประนามว่าชาวยิวเหมือนต้นมะเดื่อเทศที่ไม่ออกผล จึงไม่ผิด

คริสเตียนหลายคนในปัจจุบันก็เป็นคนหลอกลวง หรือน่าเชื่อถือใจคด เช่นเดียวกับชาวยิว พยายามแสวงหาความรอดโดยการกระทำดีเพียงภายนอก การเป็นสมาชิกของโบสถ์ การรับศีลล้างบาป การไปโบสถ์ การอธิษฐาน การอ่านพระคัมภีร์ การร้องเพลงสรรเสริญ สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นใบ ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งจำเป็น เพราะต้นไม้จะมีชีวิตโดยปราศจากใบก็ไม่ได้ เช่นเดียวกับคริสเตียนก็ไม่อาจดำเนินชีวิต ฝ่าย

วิญญาณ โดยปราศจากสิ่งเหล่านี้ แต่สิ่งที่พระเยซูคริสต์ทรงต้องการมากที่สุด คือผลฝ่ายวิญญาณจิต หรือชีวิตบังเกิดใหม่ที่แท้จริง คน ๆ หนึ่งอาจไปร่วมพิธีทางศาสนาทุกอย่างในโบสถ์ ดูภายนอกเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในศรัทธาในองค์พระเยซูคริสต์ แต่แท้จริง เขายังมิได้กลับใจบังเกิดใหม่ ยังเต็มไปด้วยความผิดบาปดั้งเดิม เมื่อนิโโคเดโมที่มาหาพระเยซูคริสต์ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “เราจะบอกท่านตามจริงว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:5)

19-21 หลังจากเทศนาสั่งสอนในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว เข้าวันหนึ่ง พระองค์และเหล่าสาวกได้เดินทางผ่านต้นมะเดื่อเทศต้นนั้น เหล่าสาวกก็เห็นต้นมะเดื่อเทศนั้นเหี่ยวแห้งไปดังคำแช่งของพระองค์ พระเจ้าทรงมีแผนการณ์ที่ดีที่สุดในสำหรับชาวยิวชนชาติที่พระองค์ทรงเลือกสรร พระองค์ทรงตั้งพระทัยตั้งแต่แรกเริ่มทีเดียวว่า ชาวยิวเป็นชนชาติที่จะนำพระพรของพระองค์ไปสู่มนุษยทั่วโลก แต่พระองค์ทรงต้องผิดหวัง เมื่อชาวยิวฝ่าฝืนคำสั่งของพระองค์ ประพฤติตนตรงกันข้ามกับสิ่งที่พระองค์ทรงสอน พระองค์ทรงให้โอกาสแก่เขาเพื่อกลับใจใหม่ ทรงส่งสาสดาพยากรณ์มาตักเตือนครั้งแล้วครั้งเล่า พวกเขายังคงมีใจแข็งกระด้างตามเดิม พวกเขาได้ยื่นคำเตือนจากพระเจ้าโดยผ่านทางสาสดาพยากรณ์หลายท่านว่า หากพวกเขาไม่ละทิ้งความชั่ว ขอมถ่อมใจกลับใจใหม่ คำสาปแช่งจะมาสู่ชนชาติยิวพวกเขาจะต้องพบความหายนะ ชาวยิวจะต้องกระจัดกระจายไปทั่วโลก เป็นชนชาติพเนจร ที่ไม่มีประเทศของตนเองเป็นแหล่งพำนัก พวกเขาได้รับการข่มเหงรังแกมากมาย ต่อมาคำพยากรณ์เหล่านั้นบังเกิดขึ้นจริงทุกประการ ชาวยิวสูญเสียดินแดน กระจุกกระจายซัดเซพเนจรทั่วโลก กระนั้นก็ตาม พวกเขายังไม่ยอมกลับใจใหม่ ยังคงประพฤติตนเป็นต้นมะเดื่อเทศที่มีแต่ใบดก แต่ปราศจากผล แม้ในสมัยของพระเยซูคริสต์พวกเขาก็ยังคงมีใจแข็งกระด้าง มีหน้าซำยังจับพระองค์ ตรึงบนไม้กางเขน ชาวยิวเปรียบเหมือนต้นมะเดื่อเทศที่ปราศจากผลช่างมีใจแข็งกระด้างอะไรเช่นนี้ คำสาปแช่งของพระเจ้า ยังคงติดตามเขาตลอดมา พวกเขาได้รับความทุกข์ทรมานมากในยุคต่อมา จนกระทั่งยุคฮิตเลอร์เมื่อสงครามโลกครั้งที่สอง พวกเขาถูกฆ่าตายเสียเป็นจำนวนมาก

แม้พระเยซูคริสต์จะเป็นพระเจ้าแห่งความรัก พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความบริสุทธิ์และความยุติธรรม พระองค์ทรงเกลียดชังความบาป ทรงเกลียดชังคนที่หน้าซื่อใจคด ทรงไม่พอพระทัยผู้ที่ไม่ออกผล พระองค์ทรงตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า “เราเป็นต้นองุ่นแท้ และพระบิดาของเราเป็นผู้รักษาทุกกิ่งในเราที่มีได้เกิดผล พระองค์ทรงตัดทิ้งเสีย และทุกกิ่งที่เกิดผล พระองค์จะถิดแขนงเพื่อจะให้เกิดผลมากขึ้น” (ยอห์น 15:1,2)

จงสำรวจจิตใจ ของท่านเองว่าท่านเป็นคริสเตียนเช่นใด เป็นคริสเตียนที่มีแต่ใบ และปราศจากผล หรือเป็นคริสเตียนที่ออกผล เป็นที่พอพระทัยของพระเยซูคริสต์

บทเรียนที่ 5 การรักษาคงอยู่

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 2:1-12

บทเรียนสัปดาห์ ที่เรียนจบไปนั้นกล่าวถึงการอัศจรรย์ของพระเยซูคริสต์ ความจริงพระองค์ทรงแสดงการอัศจรรย์ต่าง ๆ มากมาย ไม่อาจศึกษาให้ครบถ้วนได้ บทเรียนที่เราเรียนจบไปแล้ว พอจะช่วยให้เราเข้าใจถึงฤทธิ์อำนาจของพระเยซูคริสต์พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ และเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริง ทรงสามารถทำในสิ่งที่เกินความสามารถของมนุษย์ เพียงแต่เชื่อในพระองค์เท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้

ดังที่ได้กล่าวแล้วว่า งานของพระเยซูคริสต์พอจะแบ่งออกได้ 3 ประเภท คือการอัศจรรย์ การรักษาโรค และการเทศนาสั่งสอน บทเรียนต่อไปอีกสัปดาห์กล่าวถึง การรักษาโรคของพระเยซูคริสต์ซึ่งเป็นสิ่งอัศจรรย์เกินความสามารถและความเข้าใจของมนุษย์เช่นกัน

1-2 เรื่องนี้เกิดขึ้นที่เมืองกัปเรนาอุมเมืองกัปเรนาอุม เป็นเมืองที่พระเยซูคริสต์ทรงอาศัยอยู่ เมื่อจากหมู่บ้านนาซาเร็ธซึ่งพระองค์ทรงอาศัยอยู่ ตั้งแต่ยังทรงเยาว์วัยในเมืองนี้พระเยซูคริสต์ได้แสดงการอัศจรรย์ต่าง ๆ มากมาย และทรงเทศนาสั่งสอนบ่อยที่สุด ชาวเมืองกัปเรนาอุมจึงนับว่าโชคดีที่สุด ที่ได้เห็นการอัศจรรย์ต่าง ๆ และได้ยินคำสอนอันมีค่ามากของพระเยซูคริสต์ เมืองนี้น่าจะเป็นเมือง ที่ได้รับพระพรมากที่สุดเช่นกัน แต่ผลปรากฏตรงกันข้าม กัปเรนาอุมกลับกลายเป็นเมืองที่พระเยซูคริสต์ทรงวางโทษไว้หนัก (ดู มัทธิว.11:23,24) เพราะความมีใจแข็งกระด้าง และความไม่เชื่อของพวกเขา ชาวเมืองกัปเรนาอุมมีโอกาสดำฟังพระกิตติคุณบ่อย ๆ และพวกเขายินดีที่จะฟัง ดังจะเห็นว่า เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จไปถึงที่นั่น คนเป็นอันมากมาประชุมกันจนไม่มีที่ที่จะรับ คนอีกจำนวนมาก ต้องยืนเบียดเสียดกันและดันออกมากที่ประตู จนกระทั่งไม่มีทางที่จะเข้าออกประตูนั้น

ความรอดมิได้เกิดจากการฟังและการมาร่วมประชุมแต่อย่างเดียว แต่เกิดจากการเชื่อและปฏิบัติตามพระคำของพระองค์ ท่านอาจจะมาร่วมกันประชุมที่โบสถ์มาฟังพระวจนะของพระเจ้าเป็นเวลาหลายปี แต่ไม่เกิดประโยชน์อันใดแก่ท่าน จนกว่าท่านจะยอมถ่อมใจลง เปิดใจออกต้อนรับพระคำนั้นเข้ามาในจิตใจและปฏิบัติตามทุกอย่าง ที่พระเยซูคริสต์ทรงสอนพระองค์ตรัสว่า “ถ้าท่านรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา” (ยอห์น.14:15)

เราต้องขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับโอกาส อิสระ เสรี ที่เราได้รับในการได้ยินพระกิตติคุณและการอ่านพระวจนะของพระเยซูคริสต์ ในประเทศอื่น ๆ อีกหลายประเทศ ประชาชน ไม่มีอิสระเสรีในการนับถือศาสนา คริสเตียนถูกข่มเหงรังแกในยามนั้น พวกเขาจึงตระหนักถึงคุณค่าของพระกิตติคุณ ในสภาพเช่นนั้น พวกเขาจึงขวนขวายแสวงหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดประเทศไทยเรามีสันติสุขมาเป็นเวลานาน

ประชาชนมีโอกาสได้ยื่นพระกิตติคุณง่ายเกินไป กระมัง จนมองไม่เห็นความสำคัญของพระผู้ช่วยให้รอด

3-5 คนมากมายในเมืองกัปรินาอุมพากันหลั่งไหลไปหาพระเยซูคริสต์ด้วยใจที่ไม่เชื่อ แต่มีชายอีกคนหนึ่งไม่อาจไปหาพระองค์ได้ ทั้ง ๆ ที่เขามีความต้องการมากที่สุด เพราะเขาเป็นง่อยไม่อาจเดินทางด้วยตนเอง ตกอยู่ในสภาพที่หมดหวังใครบ้างจะเมตตาสงสารเขา ใครบ้างอาจนำเขามายังพระคริสต์ เขาอาจจะไม่ทราบเลยว่า มีพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง คือ พระเยซูคริสต์ สามารถรักษาการเป็นง่อยของเขา เพราะไม่มีใครสนใจเขา

วันหนึ่งขณะที่เขานอนอยู่บนเตียงคนเดียวอย่างสิ้นหวัง ก็มีชายสี่คนนำข่าวดีมาบอกให้เขาทราบว่า พระเยซูคริสต์ทรงสามารถรักษาโรคทุกชนิดให้หายได้ คนสี่คนอย่างเขาเมื่อได้ยินข่าวดีนั้นจะต้องตื่นเต้นยินดีจนบอกไม่ถูก เมื่อคนทั้งสี่รับอาสาจะพาเขาไปหาพระเยซูคริสต์ เขาตอบรับด้วยความยินดีทันที ปัจจุบันนี้มีคนง่อยหลายคนที่ต้องการความช่วยเหลือจากท่าน คนง่อยที่กล่าวมานี้อาจแบ่งเป็นสองชนิด คือชนิดที่ยังไม่เคยได้ยื่นพระกิตติคุณมาก่อน เป็นคนที่หมดหวัง บ้างเต็มไปด้วยความทุกข์หนักภายในจิตใจ บ้างเต็มไปด้วยความผิดหวังในชีวิต บ้างถูกทอดทิ้ง ถูกรังแก ใครบ้างจะเมตตาสงสารเหลือวแลเขา เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงเห็นคนจำนวนมากดูสูงและปราศจากเลี้ยงพระองค์ทรงเมตตาแก่เขาเหล่านั้น เราเคยเมตตาสงสารจิตวิญญาณของคนเหล่านั้นที่หมดหวัง และกำลังพินาศไหม เราเคยนำข่าวดีไปบอกให้แก่คนเหล่านั้นทราบหรือเปล่า พระเยซูขอบหน้าให้การประกาศข่าวดีนี้ให้แก่คริสเตียนทุกคน พระองค์ตรัสว่า จงออกไปทั่วโลก สั่งสอนชนทุกประเทศให้เป็นสาวก (ดู มัทธิว. 29:19,20) เพื่อเขาทั้งหลายจะได้พบทางแห่งความรอด และพบพระผู้ช่วยให้รอดที่เที่ยงแท้ ซึ่งสามารถนำสันติสุขเข้ามาในจิตใจของเขาได้ “แต่คนที่ยังมีได้เชื่อในพระองค์ เขาจะขอร้องพระองค์อย่างไรได้ และคนที่ยังไม่ได้ยื่นถึงพระองค์ เขาจะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีใครประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้ยื่นถึงพระองค์อย่างไรได้ และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะประกาศอย่างไรได้” (โรม 10:14,15) ถ้าชายทั้งสี่คนไม่ได้นำข่าวดีไปบอกให้แก่คนง่อย และไม่นำเขามาพบพระเยซูคริสต์ คนง่อยนั้นก็ไม่มีโอกาสได้พบพระองค์ พระเยซูคริสต์ได้ทรงเตรียมทางแห่งความรอดสำหรับทุกคนแล้ว พระองค์ทรงต้องการให้เรารับหน้าที่ออกไปเชิญคนทั้งหลาย ให้มารับความรอด ใครบ้างที่ยินดีออกไปเพื่อกระทำหน้าที่นี้

คนง่อยอีกชนิดหนึ่ง คือ คริสเตียนที่อ่อนแอ ท้อถอย ไม่มาร่วมนมัสการพระเจ้าที่โบสถ์ ขาดความเชื่อในพระองค์เราจะประณามเขาทันทีว่า เป็นคริสเตียนที่จอมปลอมไม่ได้ เพราะอาจมีเหตุผลบางประการที่เขากลายเป็นคนเช่นนี้ แทนที่จะนิินทาเขา พุดจาถากถางเขา จงเมตตาสงสารเขา เขาเป็นคนที่

นำสงสาร ต้องการความช่วยเหลือจากท่าน จงร่วมมือกันอธิษฐานเพื่อเขา หนุนใจเขา นำเขามาโบสถ์ เพื่อเขาจะได้รับการรักษาจากพระเยซูคริสต์

มิได้เป็นสิ่งที่ง่ายสำหรับชายทั้งสี่จะนำคนง่อยนั้นมาหาพระเยซูคริสต์ เขาคงพบปัญหาและอุปสรรคหลายอย่าง คือ **ประการแรก** คนง่อยอาจไม่ยอมให้หามมาเพราะไม่แน่ใจว่าพระเยซูคริสต์จะสามารถรักษาเขาให้หายได้หรือไม่ **ประการที่สอง** ญาติพี่น้องของคนง่อย (ถ้ามี) อาจขัดขวางก็ได้ **ประการที่สาม** เมื่อหามมาถึงที่บ้านพระเยซูคริสต์ทรงเทศนาสั่งสอนอยู่ พวกเขาไม่อาจนำคนง่อยนั้นเข้าไปใกล้พระเยซูได้ เพราะมีคนมากมายยืนอยู่ จนล้นออกมาที่ประตู ไม่มีทางที่จะเบียดเสียดเข้าไปได้ **ประการที่สี่** การนำคนง่อยขึ้นไปบนหลังคาคือมีสิ่งที่ยากคนง่อยอาจยินดีให้หามมาจนถึงบ้านนั้น แต่อาจกลัวจะถูกนำขึ้นไปบนหลังคาแล้วก็ห้อยลงมาด้วยเชือก เพราะเป็นการเสี่ยงต่ออันตรายมาก **ประการที่ห้า** การจะรื้อหลังคาของคนอื่นนั้น ต้องเสี่ยงต่อ “ไม้ตะพด” ไม่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในสถานที่ชุมนุมชน เชื่อว่าหลายคนคงไว้วางใจ แข่งด่าชายทั้งสี่ ขณะที่เขารื้อหลังคาอยู่นั้น

ไม่ว่าจะมีอุปสรรคมากมายเพียงใดจะถูกคนทั้งหลายหัวเราะเยาะ กล่าวหาเช่นไร ชายทั้งสี่ไม่ท้อถอย เขาไม่ฟังเสียงของผู้ใดทั้งสิ้น ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะต้องนำคนง่อยนั้นมาหาพระเยซูคริสต์ให้จงได้ การนำคนมาเชื่อพระเยซูคริสต์ การหนุนใจคริสเตียนที่อ่อนแอท้อถอย มิใช่เป็นสิ่งที่ง่าย ท่านอาจจะต้องพบอุปสรรคมากมายหลายอย่าง จากเพื่อนฝูง ญาติพี่น้อง จากความเข้าใจผิด และอุปสรรคอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่เราเป็นพยาน พยายามชักจูงเขาให้มาหาพระเยซูคริสต์ เขาอาจไม่ยอมเชื่อเอาเลยก็ได้หลายคนเมื่อพยายามชักจูงเขาชั่วระยะเวลาหนึ่ง เห็นว่าไม่มีทางจะสำเร็จ ก็เลิกความตั้งใจเสีย ความล้มเหลวและความพ่ายแพ้ของเราอยู่ที่นี้เอง ก็เพราะเราขาดความตั้งใจแน่วแน่ ขาดความมั่นคงในความเชื่อ และขาดความอดทน เมื่อมีอุปสรรคเกิดขึ้น เราเองเกิดท้อถอย และเลิกความตั้งใจเดิม งานจึงไม่ก้าวหน้าและเกิดผลน้อย ความพยายามของเราเกือบบรรลุผลสำเร็จแล้ว เหลือเพียงก้าวเดียวเท่านั้น เราก็ได้ชัยชนะ แต่เราหมดความพยายาม และความอดทนเพียงเท่านั้น ก้าวเดียวสั้น ๆ ซึ่งง่ายกว่าความพยายามที่เรามีตั้งแต่ต้น เราก็ไม่อาจก้าวผ่านไป

5-12 ความเชื่อของชายทั้งสี่เป็นเหตุให้คนง่อยนั้นเดินไปได้ เมื่อพระเยซูคริสต์ทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขา จึงตรัสแก่คนง่อยนั้นว่า “ลูกเอ๋ย ความผิดของเจ้าทรงโปรดยกเสียแล้ว” พระองค์ทรงมีใจเมตตา ต่อทุกคนที่เข้ามาหาพระองค์ พระองค์ทรงตรัสเรียกเขาว่าลูก และอภัยโทษความผิดบาปทุกอย่างของเขา พระองค์ทรงสัญญาแก่ทุกคนที่เข้ามาหาพระองค์ว่า “แต่คนทั้งหลายที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงโปรดให้มีอำนาจที่จะเป็นบุตรของพระเจ้าได้ คือคนทั้งหลายที่ได้วางใจในพระนามของพระองค์” (ยอห์น.1:12) พวกเขาบางคนไม่ยอมเชื่อว่า พระเยซูมีอำนาจที่จะยกความผิดของมนุษย์ได้ พระองค์จึงทรงพิสูจน์ให้เห็นสองประการ **ประการแรก** ทรงแสดงให้เห็นว่า

พระองค์ทรงเข้าใจและหยั่งรู้ซึ่งแม้แต่ความคิดของพวกเขา **ประการที่สอง** พระองค์ทรงแสดงอำนาจรักษาโรคของคนง่อยนั้น ตรัสสั่งให้คนง่อยลุกขึ้นและยกที่นอนของเขา เดินไปต่อหน้าต่อตาทั้งปวง คนทั้งหลายที่ได้เห็นเหตุการณ์ต่างก็ถวายความสรรเสริญให้แก่พระเจ้า

พระเยซูคริสต์ทรงมีอำนาจที่จะยกความผิดบาปได้ แต่ท่านต้องออกไปและนำคนบาปนั้น ๑ มาถึงพระองค์ นี่แหละคือหน้าที่ของท่าน

บทเรียนที่ 6 ทรงรักษาโรคโลหิตตก

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 5:25-34

ท่านเคยคิดไหมว่า ในการทำหน้าที่สำคัญต่าง ๆ ทำไมเจ้าหน้าที่จึงต้องให้เราพิมพ์ลายนิ้วมือ ทั้งที่เราสามารถเซ็นชื่อได้อย่างสวยงาม เพราะไม่มีมนุษย์คนใดในโลกที่มีลายนิ้วมือเหมือนกันเลย เราอาจปลอมแปลงลายมือ เปลี่ยนแปลงใบหน้าได้ แต่ไม่อาจปลอมลายนิ้วมือได้ นักจิตวิทยา ก็ให้ความจริงอีกอย่างหนึ่งว่าไม่มีมนุษย์คนใดในโลกที่เหมือนกับอีกคนหนึ่งทุกอย่าง แม้แต่ฝาแฝดที่มีรูปร่างหน้าตาเหมือนกันมากที่สุด ก็ยังมีอะไรอีกมากมายที่แตกต่างกัน เช่น ในทางสติปัญญาความนึกคิด รสนิยม ภาษาก็ตามมีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันในทุกคน คือทุกคนมีความเดือนร้อน ความทุกข์ยากลำบาก ต้องการความสุขความสบาย แม้แต่เด็กเล็ก ๆ ก็มีความต้องการชนิดเดียวกัน โดยเหตุนี้ นักประดิษฐ์ นักค้นคว้า และนักวิทยาศาสตร์ จึงพยายามทุกวิถีทางที่จะนำความสะดวกสบายมาสู่มนุษย์ โดยประดิษฐ์เครื่องใช้ไม้สอยชนิดแปลก ๆ เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่มนุษย์ เช่น สมัยนี้เรามีเครื่องบินไอพ่น รถยนต์ติดเครื่องปรับอากาศ เต่าไฟฟ้า เต่าแก๊ส วิทยุ โทรทัศน์ และประดิษฐ์กรรมมากมายนับไม่ถ้วน ซึ่งเป็นสิ่งช่วยทุ่นแรง ทุ่นเวลา และยังทุ่นทรัพย์ด้วย

ถ้าคิดอย่างผิวเผิน มนุษย์ในโลกสมัยนี้ น่าจะมีความสุขมากกว่ามนุษย์ในสมัยก่อน ๆ หลายร้อยเท่า แต่เมื่อสำรวจดูให้ดีแล้ว ปรากฏว่าตรงกันข้าม มนุษย์ไม่เพียงแต่ไม่มีความสุข มากกว่าสมัยก่อนเท่านั้น ยังกลับมีความทุกข์เพิ่มขึ้นดังภาษิตที่ว่า “สติปัญญาของมนุษย์มากขึ้นเพียงใด ความทุกข์ก็มีมากขึ้นเพียงนั้น” ไม่มีผู้ใดอาจหลบหลีกความทุกข์ได้ แม้แต่คริสเตียนก็ยังคงเผชิญกับความทุกข์ ถ้าเช่นนั้น เราจะปฏิบัติต่อความทุกข์อย่างไร หญิงที่เป็นโรคโลหิตตกในบทเรียนวันนี้ คงจะให้คำตอบแก่เราได้

25-26 อาจไม่มีใครท่ามกลางเราที่มีความทุกข์เท่ากับผู้หญิงคนนี้เป็นโรคโลหิตตกมาเป็นเวลาสิบสองปี โลหิตเปรี๊ยะประคูดชีวิตของเรา ที่เรามีชีวิตอยู่ได้ก็เพราะหัวใจของเราทำงานสูบน้ำโลหิตไปหล่อเลี้ยงร่างกายอย่างเพียงพอตลอดเวลาถ้าท่านไม่ระมัดระวัง บังเอิญได้รับบาดเจ็บมาก โลหิตไหลออกมาก ท่านจะรู้สึกเหน็ดเหนื่อย อ่อนเพลีย มีนสิริชะ ถ้าโลหิตออกมากเกินไป ไม่อาจจะรับได้ผู้บาดเจ็บนั้นจะต้องเสียชีวิต การเสียโลหิตทุกวัน ติดต่อกันมาเป็นเวลาสองปีของหญิงผู้นั้น ท่านคงนึกถึงภาพได้ว่า หล่อนได้รับความทุกข์ลำบากเพียงใดกล่าวโดยทั่วไปแล้ว หล่อนเป็นคนโชคร้ายที่สุดโรคร้ายที่หล่อนได้รับนี้ นอกจากทำลายสุขภาพทางร่างกาย ของหล่อนทำให้ผอมแห้ง แรงน้อย ยังทำลายสุขภาพทางจิตของหล่อนด้วย เชื่อว่าคงไม่มีผู้ชายคนใดสนใจหล่อน ไม่มีสังคมใดยอมรับ

หล่อน ขณะที่คนอื่นไปหาความสุขความสำราญในงานเลี้ยงฉลองต่าง ๆ หล่อนต้องเก็บตัวเงียบ ๆ ตามลำพังคนเดียวในบ้าน ไม่มีใครอยากเชื่อเชียวหล่อน ถึงหล่อนจะสมัครใจไปด้วยตนเอง ก็คงไม่มีใครยินดีต้อนรับ หล่อนมีปมด้อยมากเหลือเกิน หลายครั้งหล่อนคงจะร้องไห้คร่ำครวญสงสารตัวเอง เกลียดซึ่งโรคที่อยู่ในร่างกาย เกลียดซึ่งตนเองแล้วทำให้เกลียดซึ่งคนทั้งโลก ใครจะเหลียวแลหล่อน “เมื่อท่านร้องไห้ ท่านต้องร้องไห้คนเดียว เมื่อท่านหัวเราะ คนทั่วโลกจะหัวเราะกับท่านด้วย”

หล่อนอาจเติบโตในครอบครัวที่พ่อแม่มีอันจะกิน เพราะสามารถหาหมอลหลายคนมารักษา คิดว่าหมอคงมีทางช่วยบรรเทาทุกข์นั้น แต่หล่อนต้องผิดหวังทุกครั้ง หล่อนใช้เงินทั้งหมดที่มีอยู่ในการรักษา แต่โรคนั้นไม่ดีขึ้นเลย กลับกำเริบหนักขึ้นทุกวันยามที่ตนมีทรัพย์สินเงินทองอาจยังมีเพื่อนมาเยี่ยมปลอบโยน มีหมอคอยเอาใจใส่ดูแล แต่ยามที่เขาสิ้นเนื้อประดาตัว ใครเล่าจะเห็นใจ

ความบาป ทำให้มนุษย์ได้รับประสบการณ์เช่นเดียวกับผู้หญิงคนนี้ ความตายได้เข้ามาในโลก เพราะความบาปมนุษย์เกิดฆ่าฟันกันอย่างผิดปลา ก็เพราะความบาป ปัญหาสารพัดอย่างได้เข้ามารบกวนชีวิตประจำวัน ทำให้เกิดความทุกข์ลำบาก ความผิดหวัง ความเสียใจความเกลียดแค้นชิงชัง เพราะความบาปอีกนั่นแหละ ทำให้เราถูกพรากจากพระเจ้า ให้เราเกลียดความบาปนี้ ดีตัวออกห่างจากมันให้ไกลที่สุดเท่าที่จะไกลได้เพราะมันไม่ได้นำความดีอะไรมาสู่เรา มีแต่ทำความเสียหายขึ้นทุกหนทุกแห่ง และตลอดเวลา มันทำให้ผู้หญิงคนนั้นต้องทนทุกข์ทรมานเป็นเวลาสิบสองปี ทำให้หล่อนต้องขอกำใจชนิดที่บอกไม่ถูกท่านเองตกอยู่ในสภาพของคนหมดหวังมากี่ปีแล้ว ท่านตกเป็นทาสของความบาปมานานเท่าไรแล้ว ท่านพยายามแสวงหาทางพ้นทุกข์มากเท่าใด

27 เหตุการณ์ต่าง ๆ มักนำความทุกข์ความลำบากมาสู่มนุษย์ และความทุกข์ลำบาก มักทำให้เกิดความขอกำใจระกำใจอย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ร้ายและความทุกข์ลำบาก บางครั้งนำผลดีมากมายมาสู่มนุษย์ ความทุกข์ลำบากทำให้มนุษย์รู้จักต่อสู้อดทน ทำให้เกิดความพยายามทำให้รู้จักถ่อมตน หากท่านศึกษาชีวิตประวัติบุคคลสำคัญต่าง ๆ ท่านจะสังเกตว่า คนเหล่านี้ส่วนมากได้พ้นความทุกข์ลำบากมากมายมาแล้วทั้งสิ้น บางคนประสบความผิดหวังเป็นร้อย ๆ ครั้ง บางคนต้องทนรับคำเยาะเย้ยถากถางจากคนอื่น บางคนต้องต่อสู้ชนิดเลือดตาแทบกระเด็นพระเยซูคริสต์เองทรงทนทุกข์ทรมานมากกว่าใคร ๆ ทรงต้องสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อคนทั้งโลก แต่ความทุกข์ลำบากเหล่านี้ นำชัยชนะและความสำเร็จมาสู่เราในบัดนี้

ความลำบากที่ผู้หญิงคนนั้น ได้รับเกิดประโยชน์แก่หล่อนอย่างน้อยสองประการ **ประการแรก** ทำให้หล่อนเป็นคนที่มีความอดทน หากหล่อนไม่เคยเป็นโรคนี้นมาก่อน เมื่อเป็นครั้งแรก หล่อนคงเดินไปไหนมาไหนไม่ได้ ต้องนอนชมอยู่ในบ้านตลอดทั้งวัน และร้องครวญครางอย่างน่าสมเพทเวทนา คุณคนที่ไม่เคยนิยดาครั้งแรกที่เขาพบเข้มนิยดา เขาตกใจกลัวจนตัวสั่น รู้สึกเจ็บปวดจนบอกไม่ถูก แต่เมื่อ

ได้รับการฉีดบ่อย ๆ เข้า ความกลัวก็คลายลง กลับกลายเป็นสิ่งธรรมดาไม่รู้สึกรู้สึกลัวอะไรมากนัก โดยเหตุที่หญิงคนนี้เป็นโรคนีมานาน หลอนจึงสามารถอดทนพยายามออกไปเบียดเสียดฝูงชน เพื่อจะพบพระเยซูคริสต์

ความทุกข์ยากลำบากก็เกิดประโยชน์มากแก่คริสเตียน ในฝ่ายวิญญาณจิต เพราะทำให้เขารู้จักอดทนเพื่อพระเยซูคริสต์ และทำให้ความเชื่อของเขาเข้มแข็งขึ้น คริสเตียนที่ไม่เคยประสบการทดลองมาก่อน เมื่อพบการทดลองหรือความทุกข์ลำบาก มักบ่นต่าง ๆ นา ๆ ทำให้ผู้อื่นและตนเองสะอึด แต่เมื่อพบการทดลองหลาย ๆ ครั้ง และเห็นอำนาจของพระคริสต์ ที่สำแดงออกมาในยามสิ้นหวัง เขาก็จะเข้าใจพระองค์ได้ดียิ่งขึ้นเป็นเหตุทำให้เขาเจริญเติบโตทางฝ่ายความเชื่อ รู้จักอดทนต่อความยากลำบาก เราอาจกล่าวได้ว่า คริสเตียนที่เจริญเติบโตเร็วที่สุด และแข็งแรงที่สุด คือคริสเตียนที่ผ่านพ้นการทดลองมากที่สุด

ผลประโยชน์ประการที่สองที่เกิดจากความทุกข์ความลำบากคือ ทำให้หญิงเป็นโรคโลหิตตก รู้จักแสวงหาพระคริสต์หากหลอนเป็นคนที่ร่างกายแข็งแรง มีความสุขสบายหลายอย่าง หลอนอาจไม่มีโอกาสได้รู้จักพระเยซูคริสต์เลยก็ได้ แต่เมื่อมีโรคร้ายเกิดขึ้น การพยายามรักษาโดยวิธีของมนุษย์ ก็ประสบความล้มเหลวยามหมดหวังที่พึ่ง หลอนจึงยอมถ่อมใจลงแสวงหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระเยซูทรงรักบุตรของพระองค์ทุกคน ต้องการให้ทุกคนมาหาพระองค์ด้วยใจถ่อม แต่เนื่องจากความดื้อดึงแข็งกระด้างของเรา พระองค์จึงทรงอนุญาตให้ความทุกข์ลำบากเกิดขึ้น ทำให้เขาสำนึกถึงความอ่อนแอของตน และหันกลับมาเชื่อฟังในพระองค์ คริสเตียนส่วนมากยอมรับว่า ยามที่เขารักพระเจ้ามากที่สุด ใกล้ชิดพระองค์มากที่สุด คือยามที่เขาเผชิญกับความทุกข์ยากลำบาก บางคนไม่ยอมอธิษฐานอ่านพระคำรัสของพระเจ้า ไม่ไปโบสถ์ จึงเป็นคริสเตียนที่อ่อนแอ แต่เมื่อเผชิญความทุกข์ยากลำบากและการทดลองเข้า เขาได้รับการฟื้นฟูอย่างใหญ่หลวง ฉะนั้นจงอย่าบ่นต่อความทุกข์ลำบาก ที่ท่านประสบในปัจจุบัน ให้มากเกินนัก เพราะนั่นอาจเป็นทางซึ่งพระเจ้าจะนำพระพรมาสู่ท่าน

28-34 ปัญหาทุกอย่างที่ท่านพบ มักมีต้นเหตุ มีโทษ มีคุณประโยชน์ และมีทางแก้ไข หากท่านทราบสาเหตุของปัญหาหรือความทุกข์ยากลำบากเหล่านั้น ท่านก็จะหาทางแก้ไขไปได้ง่าย อย่างไรก็ตามมีปัญหาและข้อลำบากใจต่าง ๆ มากมายทั้ง ๆ ที่เราทราบถึงสาเหตุ แต่เราไม่อาจแก้ไขด้วยความสามารถและสติปัญญาของมนุษย์ เพราะความสามารถและสติปัญญาของมนุษย์มีขีดจำกัด คุณหญิงคนหนึ่งที่หมดเปลืองเงินทองและทรัพย์สินทุกอย่าง แต่ไม่อาจช่วยเหลือได้ ความทุกข์ลำบากกลับเพิ่มขึ้น ขณะที่ตนเอง และใคร ๆ ไม่อาจช่วยได้ พระเยซูคริสต์ทรงช่วยได้ หลอนได้ยื่นถึงพระเยซู ก็ออกไปหาพระองค์ พร้อมด้วยโรคโลหิตตกที่ไม่มีใครอาจรักษาได้ แต่ต้องพระองค์ด้วยความเชื่อ เนื่องด้วยความเชื่อนี้เอง พระเยซูคริสต์ตรัสแก่หลอนว่า “ลูกเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้ตัวรอด จงไปเป็นสุขและหายโรคเถิด”

โรคที่ไม่มีมีใครรักษาได้สิบสองปี ก็หายขาดในบัดดลนั้น เพราะความเชื่อที่หล่อล่อนมีต่อพระองค์ ท่านมีความต้องการสิ่งใดในจิตใจ ในชีวิตประจำวันใหม่ จงมาหาพระองค์ด้วยความเชื่อแล้วท่านจะพบทางแห่งสันติสุข

บทเรียนที่ 7 ขับผีโลโครกออกที่เมืองเกรราชา

จากข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 5:1-16

มีปัญหาคือหนึ่งที่อนุชนชอบถามเสมอคือ “ผีมีจริงหรือไม่” บางคนบอกว่า “ไม่มี” เพราะเราไม่อาจมองเห็นด้วยตา ไม่อาจพิสูจน์ให้เห็นด้วยกล้องจุลทรรศน์ บ้างยืนยันอย่างแข็งแรงว่า “ผีมีจริง” แล้วเล่าเรื่องเลียดยาว เพื่อเป็นข้อพิสูจน์ ไม่ว่าจะคนทั้งหลายจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม คนส่วนมากยอมรับในจิตใจของตนเอง (แม้จะไม่รับด้วยปาก) ว่าคนกลัวผีแท้จริง ผีมีจริงหรือไม่ ให้เราศึกษาจากพระวาจาของพระเจ้าถึงความจริงเรื่องนี้

1,2 จากข้อพระธรรมสองข้อนี้ เราจะปฏิเสธไม่ได้ว่าผีไม่มีจริง ผีมาจากไหนเป็นอย่างไร เราไม่อาจทราบแน่ แต่จากข้อพระธรรมอื่น ๆ ที่อ่านมา เราอาจให้คำอธิบายว่า ผีกับพญามารชาตานมีส่วนคล้ายคลึงกัน ต่างก็เป็นวิญญาณชั่วและเป็นศัตรูของพระเจ้า ต่างมีฤทธิ์อำนาจเหนือมนุษย์ ข้อแตกต่างระหว่างผีกับชาตานอยู่ที่ตำแหน่งของมัน (ดู เอเฟซัส 6:12) พญามารชาตานเป็นผู้ปกครองหรือราชาของวิญญาณชั่วทั้งหลาย มันมีตำแหน่งและฤทธิ์อำนาจสูงสุด ส่วนผีเป็นเพียงบริวาร ที่คอยรับใช้ร่วมกับพญามารชาตาน มันทั้งหลายเหล่านี้อาจเคยเป็นทูตสวรรค์ ที่ถูกขับไล่ลงมาจากสวรรค์พร้อมกับพญามารชาตาน แล้วกระจัดกระจายไปสู่ทั่วโลก เป็นเครื่องมือของพญามารชาตานคอยหลอกลวงมนุษย์ด้วยวิธีต่าง ๆ เท่าที่มันเห็นว่าควร เพื่อมนุษย์จะเกรงกลัวมัน ต้องกราบไหว้มันสักการมัน แทนที่จะนมัสการพระเจ้า

ผีปรากฏแก่มนุษย์ด้วยลักษณะแตกต่างกัน รูปร่างน่าเกลียดน่ากลัวที่บางคนเล่าสู่กันฟัง และมิ่หลายคนได้เห็นรูปร่างลักษณะเช่นนั้นของมัน เพราะไม่ค่อยเกิดประโยชน์ให้แก่งานของมัน มิแต่ทำให้คนตกใจกลัว แล้วหนีไปหาที่พึ่งอื่น

ภาพที่น่ากลัวที่สุดของผี คือภาพที่อยู่ในลักษณะของทูตสวรรค์ของสตรีรูปงาม ของสุภาพบุรุษที่น่านับถือ ในเสียงเพลงสมัยใหม่ ในยาเสพติด คนนับไม่ถ้วนต้องตกอยู่ในอำนาจของมัน อย่างไม่รู้ตัว เพราะเข้าใจว่ามันคือผู้วิเศษ คือพระเจ้าคือคำตอบของปัญหาทุกอย่าง คือเคล็ดลับของความสุขกว่าจะนึกขึ้นได้ ตนก็ได้ถลำลึกเข้าไป ในเงื้อมมือของมันจนถอนตัวไม่ออกเสียแล้ว

ผีเหล่านี้ไม่เพียงแต่เที่ยวอยู่ตามที่ต่าง ๆ ทั่วไป คอยหลอกลวงมนุษย์ให้เห็นห่างจากพระเจ้า หันกลับมากราบไหว้มันยังสามารถสิงในร่างกายของมนุษย์ได้ด้วย พระเยซูคริสต์ทรงพบคนถูกผีสิงบ่อย ๆ การขับไล่ผีก็ทำได้ เป็นพระราชกิจอย่างหนึ่งของพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จไปยังเมืองเกรราชา พระองค์ทรงพบคนที่ถูกผีสิงอีก เรื่องคนถูกผีสิงจึงไม่ใช่เรื่องเหลวไหล แม้ในปัจจุบันนี้ก็ยังมีเหตุการณ์

เช่นนี้เกิดขึ้นแต่อีกนั่นแหละการเข้าสู่รูปร่างกายของมนุษย์ในลักษณะนี้ ไม่เป็นสิ่งที่น่ากลัวจนเกินไป เพราะมีน้อยคนที่ถูกผีสิงในลักษณะเช่นนี้ ผีเข้าสู่มนุษย์ในลักษณะอีกอย่างหนึ่งเป็นลักษณะที่น่ากลัว และพบได้โดยทั่ว ๆ ไป ได้แก่ผีแห่งความโลภ ความโกรธ ความหลง ผีแห่งความอิจฉาริษยา ผีแห่งการพนัน ผีแห่งยาเสพติด ผีแห่งความขี้เกียจและอื่น ๆ อีกนับไม่ถ้วน แม้แต่ท่านเองก็อาจมีผีเหล่านี้สิงอยู่ที่

3-5 คนที่ถูกผีสิงในเรื่องนี้ไม่ชอบอยู่ในบ้านที่สะอาดเรียบร้อย ไม่ชอบความสุขความสบายที่ บิดามารดาจัดสรรมาให้ เขาไปอาศัยในอุโมงค์ฝังศพ ในที่สกปรก ในที่ที่คนปกติไม่อยากจะเข้าไป ผีมี อำนาจมากไม่มีมนุษย์คนใดอาจผูกมัดมันได้ แม้จะถูกล่ำโซใส่ตรวนหลายหน เขาก็หักโซ่ตรวนนั้น เสีย

ผีที่สิงอยู่ในจิตใจของมนุษย์ ทำให้มนุษย์ไม่พอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ ไม่พอใจบ้านซึ่งให้ความ อบอุ่น ไม่พอใจภรรยาที่รักและห่วงตน กลับไปหาความสุขความสำราญในแหล่งต่าง ๆ ซึ่งไม่ควรจะไป เขาเกลียดชังกฎหมาย เกลียดชังข้อบังคับและข้อห้ามต่าง ๆ ไม่มีใครสามารถแนะนำตักเตือนหรือห้าม ปราบเขาได้ แม้จะถูกเขียนตีตรา บางคนก็ถูกจำคุก ก็ช่วยให้เขาดีขึ้น ทำไมเขาจึงเป็นเช่นนั้น ทั้งนี้เพราะ เขาตกอยู่ในอำนาจของมาร จนไม่อาจช่วยตัวเองได้ คนที่คิดยาเสพติด ยอมรับว่าเขาไม่ต้องการจะยุ่ง เกี่ยวกับยาเสพติดอีกต่อไป เขาอยากจะทำ แต่เขาเลิกไม่ได้ ยาเสพติดมีอำนาจเหนือจิตใจเขาจนเขาทำ ในสิ่งที่เขาไม่อยากจะทำ เขาไม่มีทางที่จะช่วยตัวเองได้

เราเห็นคนที่ถูกผีสิงนั้น นอกจากไปอาศัยอยู่ในอุโมงค์ฝังศพ หักโซ่ตรวนที่คนอื่นนำมา พันธนาการเขาไว้ ยังร้องอีกทั้งกลางวันและกลางคืน และเอาหินเชือดเนื้อตัวเอง ทำให้เราเห็นความ โหดร้ายทารุณของผีที่มีต่อชายคนนั้น การทำลายชีวิตของตนเอง การทะเลาะวิวาทความซอกซำใจ ความ พิณาศนิบหายมาจากไหน ส่วนมากมาจากผีซึ่งสิงอยู่ในจิตใจ มันไม่นำประโยชน์อันใดให้แก่มนุษย์เลย มีแต่ความโหดร้ายทารุณ ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากงานของมัน

ชายหนุ่มคนหนึ่งเดินทางกลับบ้านหลังจากโรงเรียนเลิกในเวลากลางคืน ขณะที่เดินในตรอก แคม ๆ แห่งหนึ่ง พบชายอีกสามคน เดินรี่เข้ามาหาเขาพร้อมด้วยมีดพกแหลมคม ชายคนนี้อ้อนวอนว่า “อย่าทำร้ายผมเลย คุณต้องการอะไรก็เอาไปเถอะ ผมให้คุณทุกอย่าง” ชายทั้งสามไม่ตอบอะไรแม้แต่คำ เดียว รุมกันจับชายคนนั้นไว้แน่น แล้วเงื้อมีดแทงชายคนนั้นจนตายอยู่กับที่ ต่อมาตำรวจได้มาชันสูตร ศพหาไม่พบสาเหตุว่า ทำไมชายคนนี้จึงถูกฆ่าตาย เพราะเป็นคนดีสุภาพเรียบร้อย และไม่เคยทะเลาะ วิวาทกับใครมาก่อน

ทำไมชายทั้งสามจึงโหดร้ายเช่นนั้นตอบง่าย ๆ ว่า เพราะผีแห่งความโหดร้ายทารุณเข้าไปสิงใน จิตใจของเขา จึงอาจทำในสิ่งที่มนุษย์ธรรมดาไม่กล้าทำ

6-13 มีข้อที่น่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่งเกี่ยวกับผี คือ มันรู้จักพระเยซูคริสต์ เมื่อชายถูกผีสิงเห็นพระเยซูคริสต์แต่ไกล ก็วิ่งเข้ามากราบไหว้พระองค์ และร้องเสียงดังว่า พระองค์คือบุตรของพระเจ้า จึงไม่เป็นการผิดที่จะกล่าวว่า มิใช่ทุกคนที่มาโบสถ์ มาร่วมพิธีทางศาสนา เป็นคนบังเกิดใหม่ บางคนยังไม่ยอมกลับใจใหม่ รับเชื่อพระองค์เป็นพระเจ้าผู้สูงสุดของเขา พระเยซูคริสต์ถามผีว่า “เอ็งชื่ออะไร” มันตอบว่า “ชื่อกอง” เพราะมันมีหลายตนด้วยกัน ท่านคงตกใจเมื่อทราบความจริงว่า ชายผู้นั้นมีผีหลายตน อาจเป็นจำนวน 2,000 ตนก็ได้ สิ่งอยู่ในร่างกายของเขา ท่านเองก็อาจมีผีมากมายสิงอยู่ในจิตใจ จงเขียนชื่อของมัน เช่นผีจี้เกียจ ผีโลก ผีโมโห ผีโกหก ผีอาฆาตพยาบาท ฯลฯ จงนับดูว่า มีจำนวนเท่าไร

ผีไม่อาจอยู่ได้ โดยไม่นำความฉิบหายให้แก่ผู้ที่มีมันสิงอยู่ หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดเมื่อมันรู้ว่า ไม่อาจจะอยู่ในร่างกาย ของชายคนนั้นอีกต่อไป ก็อ่อนวอนพระเยซูคริสต์ให้พวกมันเข้าไปสิงอยู่ในสุกร ซึ่งกำลังหากินอยู่ที่ใกล้เขา พระเยซูคริสต์ทรงอนุญาต พวกมันก็ออกจากร่างของชายคนนั้น ตามคำสั่งของพระองค์ เข้าไปสิงอยู่ในสุกรจำนวนสองพันตัว สุกรทั้งฝูงจึงวิ่งกระโจนจากภูเขาชัน จมลงในทะเล ต่ำลึกลงน้ำตายสิ้น

แม้ผีจะมีฤทธิ์อำนาจมาก แต่มันก็อยู่ภายใต้ฤทธิ์อำนาจ ของพระเยซูคริสต์เมื่อมันเห็นพระองค์ มันร้องด้วยเสียงดังวิ่งเข้ามากราบไหว้พระองค์ เมื่อพระองค์ตรัสสั่งให้มันออก จากร่างของชายคนนั้น มันก็ต้องออกมาตามคำสั่ง เมื่อพระองค์ประทับอยู่ที่นั่น มันไม่กล้าทำร้ายแม้กระทั่งสุกร ถ้าพระองค์ไม่ทรงอนุญาต ผีจำนวนมากนั้น ซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดปราบได้ พระเยซูคริสต์เพียงองค์เดียวเท่านั้นปราบได้ อย่างง่าย พระองค์ทรงเป็นผู้ชนะพญามารได้ อย่างเด็ดขาดแล้วบนไม้กางเขน ไม่ว่าจะผีมากมายเพียงใด ร้ายกาจขนาดไหน สิ่งอยู่ในจิตใจของท่านไม่มีใครอาจจับไล่มัน ออกจากจิตใจของท่านได้ พระเยซูคริสต์ทรงสามารถขับผีเหล่านั้น ออกได้อย่างง่ายดาย เพียงแต่ท่านทูลขอพระองค์ให้ทรงช่วยท่าน

มีบางคนถามว่า ทำไมพระเยซูจึงยอมอนุญาตให้ผีเหล่านั้น เข้าไปสิงในร่างหมู ทำให้หมูจำนวน 2,000 ตัวต้องกระโดดน้ำตาย พระองค์ไม่นึกถึงความเสียหายของเจ้าของหมูบ้างหรือที่พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น เพื่อแสดงให้ทุกคนทราบว่า พระองค์ทรงเห็นคนมีค่ามากกว่าหมู 2,000 พันตัว คนทั้งหลายในเมืองอาจจะตีค่าของคนที่ถูกผีสิงนั้น น้อยกว่าหมูเพียงตัวเดียว หรืออาจปฏิบัติต่อเขาเยี่ยงสัตว์ร้ายในป่า แต่พระเยซูคริสต์ไม่ดูถูกมนุษย์คนใด พระองค์ทรงเห็นวิญญาณของคน มีค่ามาก ยิ่งกว่าสิ่งใด ๆ ในโลกแม้หมูจะต้องตาย เป็นจำนวนสองพันตัวเพื่อแลกเปลี่ยนกับวิญญาณเพียงดวงเดียว พระองค์ทรงเล็งเห็นคุณค่าของดวงนั้น พระองค์ทรงเห็นท่านมีค่ายิ่งจำเพาะพระพักตร์พระองค์ ทรงยินดีสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เพื่อไถ่ท่านให้พ้นจากความบาป ทั้ง ๆ ที่ท่านยังเป็นคนบาปอยู่ ท่านยังมองไม่เห็นความรัก ความห่วงใยของพระองค์ที่มีต่อท่านหรือ

14-16 เมื่อฝึ้ออกจากร่างของชายคนนั้นไปแล้ว มีความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงเกิดขึ้นในชายคนนั้น เมื่อก่อนเขาเป็นคนไม่มีสติสัมปชัญญะ อาศัยตามอุโมงค์ฝังศพ ร้องอื้ออึงคร่ำครวญต่อความรำคาญให้คนอื่น ให้หिनคมเชือดเนื้อตนเอง บัดนี้เขากลายเป็นคนมีสติสัมปชัญญะครบถ้วนทุกประการ นุ่งห่มเสื้อผ้าเรียบร้อย คนที่เห็นเหตุการณ์นั้นต่างเกรงกลัวฤทธิ์อำนาจของพระเยซูคริสต์ยิ่งนัก พระองค์ยังคงสามารถขับผีทุกชนิดออกจากจิตใจของมนุษย์ ชีวิตของท่านจะไม่เปลี่ยนแปลง จนกว่าผีเหล่านั้นจะถูกขับออกจากจิตของท่าน โดยฤทธิ์พระเยซูคริสต์

บทเรียนที่ 8 ทรงขับไล่ผีโสโครกออกจากเด็ก

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 9:14-27

14,15 เรื่องราวในบทเรียนวันนี้ เกิดขึ้น ขณะที่พระเยซูและอัครสาวกอีกสามคน คือเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นไปยังภูเขา บนภูเขานั้น พระเยซูคริสต์ทรงจำแลงพระกาย อัครสาวกทั้งสามเห็น ฉลองพระองค์ของพระเยซู มีสีเหมือนสีขาวยาวเป็นมันระยับ แล้วเอลียาห์ กับ โมเสส ได้ปรากฏตัว และสนทนากับพระองค์ขณะที่เรื่องราวเหล่านี้เกิดขึ้น เหล่าสาวกอื่น ๆ อยู่ที่เชิงเขา กำลังเผชิญปัญหาที่ลำบากอยู่ ปัญหาหนึ่ง ซึ่งไม่อาจแก้ไขได้ เมื่อพระเยซูและสาวกทั้งสาม ลงมาจากภูเขาประชาชนยังคงล้อมรอบเหล่าสาวก พวกเขาอ้าปากและพวกเขาฟาริสีกำลังชักใช้ไล่เลียงพวกเขาอยู่ แต่พวกเขาไม่อาจให้คำตอบหรือวิธีแก้ไขแต่ประการใด เชื่อว่าเหล่าสาวกคงรู้สึกอับอายขายหน้ามากและเจ็บใจตนเองเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อประชาชนเห็นพระเยซูเสด็จมาจึงรีบพากันเข้าไปรุมล้อมพระองค์ เหล่าสาวกจึงสามารถหายใจโล่งอกได้ เพราะพระองค์คือคำตอบทุกอย่าง

บทเรียนประการแรกที่เราจะได้เรียนในวันนี้คือ บทเรียนเกี่ยวกับการพึ่งพาอาศัยในพระเยซูคริสต์ เมื่อพระเยซูทรงใช้เหล่าสาวก ออกไปทำงานของพระองค์ เหล่าสาวกก็ปฏิบัติตาม และกลับมาด้วยความสำเร็จที่น่าตื่นตะลึงใจ พวกเขาได้ประกาศกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ มีคนจำนวนมาก ได้กลับใจบังเกิดใหม่โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ พวกเขาขับไล่ผีออกจากคนที่ถูกผีสิง พวกเขารักษาโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ และแสดงการอัศจรรย์อื่น ๆ แต่คราวนี้ พวกเขาเองแปลกใจมาก เพราะเมื่อมีคนพาเด็กคนหนึ่งซึ่งถูกผีสิงมาหาเขา เขาไม่อาจจะขับไล่ผีออกจากเด็กนั้นได้ ทั้ง ๆ ที่ได้ใช้วิธีเดียวกัน กับที่เขาเคยขับไล่ผีอื่น ๆ ออก อะไรเป็นเหตุทำให้พวกเขาเสื่อมอำนาจลง

เราอาจอธิบายได้ด้วยเหตุผลสองประการดังนี้

ประการแรก เมื่อเหล่าสาวกออกไปทำงานใหม่ ๆ พวกเขาคงมีความกลัวบ้าง เพราะสำนึกว่าตนยังใหม่ต่องาน ยังมีความชำนาญน้อย โดยเหตุนี้ พวกเขาจึงเชื่อฟัง ในองค์พระเยซูคริสต์ทุกอย่างด้วยสุดใจ สุดจิต สุดกำลัง หากเราเชื่อฟังในพระองค์ทุกอย่าง ก็ไม่มีอะไรยากเกินไปที่เราจะทำได้ แต่เมื่อเวลาผ่านไปพวกเขามีประสบการณ์ และความชำนาญมากขึ้น การเชื่อฟังในองค์พระเยซูคริสต์ก็อาจลดน้อยลง แทนที่จะพึ่งพาอาศัยพระองค์ทุกอย่าง เขาพึ่งพาอาศัยสติ ปัญญา ความชำนาญ และความสามารถของตนเองเป็นส่วนใหญ่ ปัญหาเล็กน้อยที่สุด จึงอาจกลายเป็นปัญหาใหญ่ที่สุด ซึ่งพวกเขาไม่อาจแก้ไขได้ เรื่องที่เกิดขึ้นจึงเป็นสิ่งสอนใจ และเตือนใจเขาให้ถ่อมใจ และพึ่งพาอาศัยพระองค์ในทุกอย่าง

ประการที่สอง พระเยซูทรงต้องการสอนพวกเขาว่า “นอกจากเราแล้ว ท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย” (ยอห์น 5:5) ขณะที่พวกเขา ยังอยู่กับพระเยซูคริสต์พระองค์ทรงสอนให้พวกเขาเข้าใกล้ชีวิตสนิทกับพระองค์เสมอ เพราะถ้าฟังพวกเขาเองนั้นอาจจะไม่มีกำลัง สติปัญญา และความสามารถที่จะประกอบภารกิจทุกอย่างของพระองค์ได้

คนส่วนมากมีนิสัยที่ไม่ ค่อยคืออย่างหนึ่ง คือไม่ยอมรับง่าย ๆ ว่า ตนอ่อนแอขาดความสามารถ เหล่าสาวกก็ยังมีนิสัยเช่นนี้อยู่ จนกระทั่งเรื่องนี้เกิดขึ้น ขณะที่พระเยซูคริสต์มิได้ประทับอยู่กับเขา พวกเขาต้องประสบกับความล้มเหลวอย่างใหญ่หลวง และต้องยอมรับด้วยความเต็มใจว่า หากปราศจากพระองค์ เราเองไม่อาจทำอะไรได้ กำลังสติปัญญา ความสามารถ และทุกอย่างที่เรามีอยู่เป็นของประทาน จากพระเยซูคริสต์ เราจึงควรกระทำทุกอย่างด้วยใจถ่อม มอบเกียรติยศแก่พระองค์ ฟังพาท้ายพระองค์บอกพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ๆ ข้าพเจ้ายอมรับว่า ทุกอย่างที่ข้าพเจ้ามีอยู่เป็นของพระองค์ ข้าพเจ้าจะกระทำอะไรไม่ได้ หากปราศจากพระองค์”

16-18 พระเยซูทรงยินดีช่วยเราทั้งหลาย ก่อนที่เราทูลขอพระองค์เสียอีกเหล่าสาวกมิได้ทูลขอให้ พระเยซูรับช่วยพวกเขา พวกเขารู้สึกอับอายขายหน้ามากจนไม่กล้าทูลขอความช่วยเหลือ จากพระองค์ พระเยซูคริสต์ทรงยื่นพระหัตถ์เข้ามาช่วยก่อนเมื่อเห็นเหล่าสานุศิษย์ของพระองค์ กำลังตกอยู่ในฐานะที่ลำบากจากการซักถามของพวกอาลักษณ์ พระองค์ตรัสถามเขาว่า “พวกท่านซักไซ้ไล่เลียงเขาด้วยเรื่องอันใด” เมื่อเผชิญกับองค์พระเยซูคริสต์เข้า พวกอาลักษณ์ก็สงบปาก ไม่ซักอันใดอีกต่อไป

ท่ามกลางคน ที่ห้อมล้อมพระเยซูคริสต์ มีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า บุตรชายของเขาถูกผีสิง ผีนั้นทำให้บุตรของเขาล้มและชักดิ้น น้ำลายฟูมปากผีได้ทำให้เด็กตกในไฟ และในน้ำบ่อย ๆ จนเกือบจะเสียชีวิตหลายครั้งแล้ว เขาพาบุตรมาหาสาวก แต่เหล่าอัครสาวกไม่อาจขับผีนั้นออกได้ พวกเขาไม่เข้าใจว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น จึงเกิดการซักไซ้ไล่เลียงขึ้น

ปัญหาอย่างหนึ่ง ที่สร้างความลำบากใจแก่บิดามารดา ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย คือปัญหาเด็ก โดยเฉพาะ ผู้ที่เป็นบิดามารดา มักบ่นเสมอ ถึงความยากลำบาก ในการอบรมสั่งสอนบุตรของตนทั้งนี้ อาจเนื่องจากไม่เห็นความสำคัญของการอบรมตั้งแต่เด็กยังเล็กอยู่ บิดามารดาบางคนนึกว่าบุตรของตนยังเล็กมากไม่อาจเข้าใจคำสั่งสอนได้ดีพอ รอให้โตขึ้นมาอีกหน่อยค่อยอบรมสั่งสอน บ้างคิดว่าเมื่อบุตรโตขึ้นมาแล้ว เขาคงดำเนินได้ด้วยตนเอง ไม่จำเป็นต้องอบรมเข้มงวดกวาดขันอะไรมากนัก บ้างให้เหตุผลว่า ตนไม่มีเวลามากพอที่จะอบรมเด็ก ปล่อยให้เป็นที่หน้าหน้าที่ของครู ในโรงเรียนก็พอแล้วบ้างมีเวลาเพียงพอ แต่ไม่ยอมอบรมสั่งสอนเท่าที่ควร บ้างรู้สึกท้อแท้ใจเมื่อไม่อาจช่วยให้บุตรของตนดีขึ้น จึงปล่อยปละละเลยไป “ตามบุญตามกรรม” แต่ก็มีบิดามารดา เป็นจำนวนไม่น้อยเช่นกันที่ทราบ

ความสำคัญของการอบรมสั่งสอนตั้งแต่ยังเด็ก เขาพยายามที่สุดในการแนะนำสั่งสอน แต่ทว่าไม่เกิดผลเท่าที่ควร เพราะแนะนำสั่งสอนในทางที่ไม่ถูกต้อง

ปัญหาเด็กและเยาวชนต่าง ๆ เกิดขึ้นได้อย่างไร อาจจะมีสาเหตุหลายประการด้วยกัน เช่นการปล่อยปละละเลยของบิดามารดา ครูบาอาจารย์ สิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี ภาพยนตร์ นิยาย โทททัศน์ ซึ่งเป็นเนื้อเรื่องและตัวอย่างที่ไม่ดี การผิดหวัง การขาดความรัก ฯลฯ แต่สาเหตุสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งคือ พญามารซาตานได้เข้าไปอยู่ในจิตใจของเด็ก ตั้งแต่เขายังเล็ก มันใช้สิ่งแวดล้อม และทุกอย่างเท่าที่มันจะสามารถใช้ได้ ชักนำให้เด็กไปในทางที่เสีย มันรู้จักใช้เวลาที่ดีที่สุด และได้ผลที่สุดในการหลอกลวงมนุษย์ให้หลงเชื่อมัน และติดตามรับใช้มัน คือเวลาเมื่อเขายังเด็ก

เด็กเปรียบประดุจต้นไม้อ่อน ที่เพิ่งแตกกิ่งและใบ ในระยะที่กำลังเจริญเติบโตนี้ ท่านอาจจะตัดให้มีรูปร่างลักษณะดังใจชอบได้ แต่เมื่อก่อ ๆ เจริญเติบโตขึ้น จนกิ่งและลำต้นแข็งแรงเต็มที่ที่ท่านก็ไม่อาจจะตัดได้อีกต่อไป

ระยะเวลาที่ดีที่สุดในการอบรมสั่งสอนคน คือระยะเวลาที่เขายังเด็กอยู่ ขณะที่จิตใจของเขายังใสสะอาด มีความจำดีเรียนรู้สิ่งใดได้ง่าย พญามารก็ทราบถึงความสำคัญของเรื่องนี้ดี มันจึงทำงานในจิตใจของคนตั้งแต่ยังเด็กอยู่ มันเข้าสิงในร่างของคนแม้กระทั่งเด็ก และไม่ยอมให้เด็กหลุดมือไปได้ง่าย ๆ แม้เหล่าสาวกจะพยายามสักเพียงใดก็ตาม

เราน่าจะได้รับบทเรียนที่สำคัญยิ่งจากเรื่องนี้ มารเห็นความสำคัญของเด็ก จึงเข้าไปสิงอยู่ในร่างของเด็ก เราเป็นคริสเตียน เห็นความสำคัญของเด็กเพียงใด ช่วยเด็กให้เดินในทางแห่งความชอบธรรมมากเพียงใด เรามีความอดทนต่อเด็ก ไม่ทอดยออ่อนระอาสักเพียงใด

ท่านที่เป็นบิดามารดา พี่ชายพี่สาวและคุณครูทุกท่าน ให้ความรัก ความห่วงใยต่อเด็กของตนอย่างแท้จริงหรือไม่ มารสนใจเด็กมาก มันไม่เคยเสียเวลาแม้แต่วินาทีเดียว ที่จะชักนำให้เด็กเหินห่างออกจากทางแห่งความจริง อย่างนี้กว่าเป็นการเร็วเกินไป ที่จะนำเขามารู้จักพระเยซูคริสต์

19-27 อย่างไรก็ตาม แม้คนส่วนมากจะเข้าใจถึงความสำคัญ ของการอบรมสั่งสอนเด็ก และได้พยายามจนถึงที่สุด แต่ก็มีบิดามารดาไม่น้อย ต้องทอดยอจนปัญญา ไม่อาจอบรมเขาให้อยู่ในทางที่ตนต้องการได้ คุอบิดาของเด็กที่ถูกผีสิง แม้เขาจะพยายามทุกวิถีทางที่จะช่วยบุตรของเขา แต่เขาไม่อาจช่วยได้ เพราะผีโสโครกมีอำนาจมากกว่า ทำให้บุตรของเขาเกือบเสียชีวิตหลายครั้ง

ท่านเองก็คงจะรู้สึกท้อใจไม่น้อยเมื่อเห็นเด็กของท่าน ไม่เพียงแต่มิได้ประพฤติดนดีขึ้น ยังกลับเลวลงทุกวันจงทราบเถิดว่า การอบรมสั่งสอนเด็กมิได้เป็นสิ่งที่ง่าย มารมีฤทธิ์อำนาจที่จะชนะจิตใจของเด็ก และจิตใจของท่าน บางทีความพยายามทุกอย่างที่ครุเคยมีมา อาจล้มเหลว ท่านไม่ทราบจะทำอย่างไรต่อไปขอพระคุณพระเจ้า มีผู้หนึ่ง คือพระเยซูคริสต์ สามารถแก้ปัญหานี้ได้

แม่เหล่าสาวกจะขาดปัญญา แต่ไม่มีอะไรยากเกินไปสำหรับพระคริสต์เมื่อชายผู้นั้นนำบุตรของเขา มาหาพระเยซูคริสต์ทูลขอพระองค์ทรงช่วยเขา พระองค์ทรงยินดีช่วยทันที แต่มีข้อแม้อยู่อย่างหนึ่งคือ เขาต้องเชื่อในพระเยซูคริสต์ “ใครเชื่อก็ทำได้ทุกสิ่ง” ข้อบกพร่องโดยทั่วไปของเราก็คือ เราเชื่อฟังตนเอง เชื่อฟังคนอื่น พยายามใช้วิธีของมนุษย์ในการแก้ไขปัญหาคือ ในที่สุดเราพบความผิดหวังจงเชื่อฟังในพระเยซูคริสต์ นำเด็กมาถึงพระองค์ พระองค์ทรงสามารถช่วยได้ “ใครเชื่อก็ทำได้ทุกสิ่ง”

บทเรียนที่ 9 คำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืช

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 4:1-20

พระราชกิจของพระเยซูคริสต์ที่เราได้ศึกษามาตั้งแต่ต้น มีสามอย่างด้วยกันคือการสำแดงการอัศจรรย์ การรักษาโรคและการขับไล่ผี ในบทเรียนต่อไปตั้งแต่บทเรียนที่ 9 ถึงบทเรียนสุดท้าย เราจะศึกษาถึงพระราชกิจอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งสำคัญกว่า พระราชกิจทั้งสามอย่าง ที่กล่าวมาแล้วข้างต้นคือการเทศนาสั่งสอน จุดประสงค์ที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์ มิได้เสด็จมาเพื่อสำแดงการอัศจรรย์ รักษาโรค และขับไล่ผีเท่านั้น แต่สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเครื่องมือ ที่พระองค์ทรงใช้ในการนำคนมาสู่พระองค์ และช่วยให้เขาทั้งหลายเข้าใจพระองค์ดียิ่งขึ้น พระองค์คือพระบุตรของพระเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลก

จุดมุ่งหมายของพระองค์ในการเสด็จมาก็เพื่อสั่งสอนมนุษย์ ให้รู้จักทางแห่งความจริง นำเขาออกจากความมืดแห่งความบาปมาสู่ความสว่างแห่งพระคุณ แล้วประทานความรอดให้แก่เขา โดยทรงสละชีวิตของพระองค์เองบนไม้กางเขน เป็นค่าไถ่ความผิดบาปของเราทั้งหลาย

1,2 ทุกครั้งที่พระองค์ทรงเทศนาสั่งสอนในที่สาธารณะ มีคนมาฟังพระองค์เป็นจำนวนมาก ท่านคงจำได้ว่าในครั้งที่พระองค์ทรงเทศนาในบ้านหลังหนึ่ง มีชายสี่คนหามคนง่อยมาหาพระองค์ แต่ไม่อาจเข้าไปในบ้านหลังนั้นได้ เพราะประชาชนยืนเบียดเสียดกันเต็มบ้าน จนไม่มีทางจะเข้าไปถึงพระองค์ได้ในคราวที่พระองค์ทรงแสดงการอัศจรรย์ โดยใช้ปลาสองตัวและขนมปังห้าก้อน ก็มีคนมากกว่า 5,000 คน ฟังพระคำของพระองค์ พระองค์ทรงเทศนาได้ทุกแห่ง ไม่ว่าในธรรมศาลา บนภูเขา กลางถนน หรือในบ้านคน ฯลฯ ครั้งนี้พระองค์ทรงเทศนาที่ฝั่งทะเลมีคนเป็นจำนวนมากอีกเช่นเคยยืนเบียดเสียดกัน ฟังพระคำของพระองค์จนพระองค์ไม่อาจยืนเทศนาบนฝั่งได้ ต้องเสด็จไปประทับในเรือให้ประชาชนยืนอยู่บนฝั่ง แล้วพระองค์ทรงเทศนาสั่งสอนบนเรื่อนั้น เหตุที่มีคนเป็นจำนวนมากฟังคำเทศนาสั่งสอนของพระองค์เสมอ เพราะคำสั่งสอนของพระองค์ ประกอบด้วยฤทธิ์อำนาจ (ดู มาระโก 1:22) ทำให้จิตใจของผู้ฟัง ซาบซ่านไปด้วยคำประเล้าประโลม คำแนะนำตักเตือน คำหนุนน้ำใจทำให้ดวงตาของเขาสว่าง มองเห็นความจริงของชีวิต คุณนักกวีกล่าวว่า “พระวจนะของพระองค์ เป็นโคมสำหรับเท้าของข้าพเจ้า และเป็นแสงสว่างส่องตามทางของข้าพเจ้า” (สดุดี 119:105)

ในชีวิตประจำวันของเรา เราต้องการพระคำของพระองค์ เป็นแสงสว่างส่องทางเดินของเรา เพื่อให้เราสามารถเดินในทางที่ชอบธรรม ดำเนินชีวิตเป็นที่ถวายเกียรติยศแก่พระเยซูคริสต์ โลกนี้เต็มไปด้วยความมืดแห่งการหลงผิด การทดลอง และการชั่วทั้งหลาย เป็นสิ่งที่ยากที่สุดสำหรับคริสเตียน

ทุกคน ที่จะสะดุดล้มลงในความมืด และความสับสนแห่งความบาป หากเรามีพระคำของพระเยซูคริสต์ อยู่ในจิตใจของเราเสมอ พระคำของพระองค์ก็จะเตือนสติ แนะนำหนุนน้ำใจ และคุ้มครองเราให้ได้รับความปลอดภัย จากการทดลองทั้งหลาย “พระคำรัสของพระองค์ นั้น ข้าพเจ้าได้จดจำไว้ในใจ เพื่อข้าพเจ้าจะไม่กระทำผิดต่อพระองค์” (สดุดี 119:11)

3-9 คนจำนวนมากที่มาฟังพระองค์นั้น หาใช่ว่า ทุกคนจะมาด้วยใจหิวกระหาย อยากทราบความจริงไม่ พระองค์ทรงทราบถึงจิตใจของทุกคน ที่มาหาพระองค์ ทรงทราบถึงความนึกคิดและความต้องการทุกอย่างของมนุษย์ เราอาจหลอกลวงมนุษย์ด้วยกันได้ โดยแสร้งทำเป็นผู้เคร่งศาสนา ประพฤติอย่างดีที่สุด แต่ไม่มีผู้ใดอาจหลอกลวงพระเจ้าได้ พระองค์มิได้ทรงพอพระทัยอะไรมากนัก ที่เห็นคนมาฟังเทศน์มากมายทุกครั้ง เพราะท่ามกลางคนมากมายเหล่านั้น มีน้อยคนที่มีจิตใจอยากจะแสวงหาความจริง ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเกี่ยวกับจิตใจของมนุษย์ว่ามีสี่ชนิด ท่านจงศึกษาด้วยความระมัดระวัง แล้วถามตนเองว่าคนเป็นคนที่มีความเชื่อใจชนิดใด พระองค์ตรัสสอนเป็นคำอุปมาไว้ว่าดังนี้

“มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืชเมล็ดพืชได้ตกลงในที่ต่าง ๆ กันสี่แห่ง บ้างตกลงใกล้ริมถนน นกที่บินไปมาก็จิกกินเสีย บ้างตกลงบนดินที่มีหินมากกว่าดินเมล็ดพืชก็เจริญงอกงามอย่างรวดเร็ว แต่เนื่องจากมีดินน้อย รากของมันจึงสั้น เมื่อถูกแสงแดดล้าก็เหี่ยวแห้งไป บ้างตกลงกลางหนาม มันเจริญงอกงามได้ดี แต่ถูกหนามปกคลุมไว้เสีย จึงไม่เกิดผล บ้างก็ตกลงในดินที่ดี แล้วเจริญเติบโตออกดอกออกผล สามสิบเท่าบ้าง ห้าสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง”

10-20 เมื่อพระเยซูคริสต์ตรัสสอนเสร็จแล้ว และประชาชนก็ได้กลับบ้านของตน บางคนก็สนใจรวมทั้งอัครสาวกสิบสองคนของพระองค์ ก็มาทูลถามถึงความหมายของคำอุปมา ที่พระองค์ทรงสอนนั้น เพราะพวกเขาไม่เข้าใจคำสอนที่แท้จริงของพระองค์ ท่านจะเห็นว่า คนเป็นจำนวนมากที่มาฟังคำเทศนาสั่งสอนนั้น แต่มีน้อยคนที่ตั้งใจอย่างแท้จริงที่จะเรียนรู้ข้อลับลึกในพระวาจาของพระเจ้า แม้พวกเขาจะไม่เข้าใจ พวกเขาก็ไม่สอบถาม บางคนอาจแสร้งทำเป็นคนรอบรู้สารพัด เป็นคนฉลาด ได้รับการศึกษาดี เข้าใจคำสอนทุกอย่าง การสอบถามเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นสำหรับเขา เพราะกลัวว่าเป็นการเสียศักดิ์ศรีที่จะต้องถามคนซึ่งมีวิชาความรู้น้อยกว่าตน ที่มีปัญญาต่ำกว่าตน ความอวดตัว หยิ่งยะโส เป็นอุปสรรคสำคัญอย่างหนึ่ง สำหรับทุกคนที่ต้องการศึกษาหาความจริง จงอย่าแสร้งทำเป็นคนฉลาดรอบรู้ ในเมื่อตนไม่เข้าใจแต่จงถ่อมใจลง สอบถามมาจากคนที่รู้ดีกว่าท่าน ผู้ที่มีใจถ่อม ย่อมเรียนรู้ได้ทุกโอกาสและทุกสถานที่ และจากทุกคน แม้จากสตรีที่อ่อนแอ และจากเด็กที่ไร้เดียงสา

แต่ก็มีบางคนที่ไม่ถาม อาจเป็นเพราะเขากลัวว่า พระเยซูจะไม่พอพระทัยในการอยากรู้ อยากเห็นของเขา แต่ความจริงมิได้เป็นเช่นนั้น เมื่อคนเหล่านั้นมาหาพระองค์ ทูลขอพระองค์อธิบายคำอุปมา ให้เขาฟัง พระองค์ทรงอธิบายอย่างชัดเจนทุกอย่าง ขอให้คริสเตียนทุกท่าน จงมีใจยินดีที่จะอธิบายความ

จริง ซึ่งท่านได้เรียนรู้ให้คนอื่นเข้าใจ อย่าให้ผู้อื่นเข้าใจว่า ท่านเป็นคนหยิ่งจองหองไม่อาจช่วยอะไรเขาได้ แต่จงกระทำให้เป็นที่พึ่งของคนอ่อนแอ ขาดความเชื่อ และคนที่ไม่ทราบความจริง ให้เขาสามารถเข้าใจลึกซึ้งด้วยใจที่เต็มไปด้วยความหวัง เพื่อจะได้รับคำหนุนน้ำใจ คำปลอบโยน และคำแนะนำ ดักเตือน ที่เต็มไปด้วยความรัก

พระองค์ทรงอธิบายคำอุปมา ซึ่งเปรียบถึงจิตใจของคน ที่มาฟังพระวาทะของพระองค์ดังนี้ **จิตใจของคนชนิดแรก** เปรียบประจูดคนอยู่ที่ตามริมถนนแม้เขาจะมาฟังเทศนา สั่งสอนใน โบสถ์เขาก็แต่ว่าง มิได้นำจิตใจของเขามาด้วย ตาของเขาอาจจะจ้องมองที่นักเทศน์แต่จิตใจของเขาต้องลอยไปในที่ต่าง ๆ บ้างคิดถึงธุรกิจ การค้าบ้าง คิดถึงคนที่ตนรัก คิดถึงการเรียน คิดถึงความสนุกสนานที่ผ่านมามีคิดถึงสถานที่ที่ตนจะไป เขาได้ยินเสียงนักเทศน์พูด แต่เขาไม่ได้ยินความหมายของคำพูดที่นักเทศน์พูดออกมา หลังจากการประชุมเขาก็ไม่ได้รับคำสอนอะไรแม้แต่อย่างเดียว เขามาด้วยจิตใจที่ว่างเปล่าและกลับไปด้วยจิตใจที่ว่างเปล่าตามเดิมไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงในชีวิต ไม่มีความจริงก้ำกั้วหน้า และคนชนิดนี้ยังนับว่าดี เพราะอย่างน้อยที่สุด เขาประจูดคนเรียบร้อยในที่ประชุม มีคนเป็นจำนวนมากที่ไม่เพียงแต่ไม่ตั้งใจฟัง หากยังก่อความรำคาญให้ผู้อื่น ด้วยการพูดคุยและหัวเราะบ้าง บางคนนั่งหลับตลอดเวลา พระคำของพระเจ้าถูกเมล็ดพืชที่หว่านลงไป ถูกมารชิงเอาไปเสีย จึงไม่มีอะไรเหลืออยู่

จิตใจชนิดที่สอง เปรียบประจูดคนที่เต็มไปด้วยก้อนหิน มีคนเป็นส่วนน้อยเขาเป็นคนอ่อนไหวง่าย ชักจูงให้เชื่อสิ่งใดได้ง่าย ๆ เขาหัวเราะเสียงดัง เมื่อเขามีเรื่องชอบอกชอบใจ เขาร้องให้ เมื่อได้ยินเรื่องเศร้า อ่อนไหวไปตามคำเทศนาของนักเทศน์ เขาอาจถึงกับยกมือรับเชื่อพระเยซูคริสต์ แต่ความเชื่อของเขาไม่มั่นคงแข็งแรง เพราะฟังพระคำของพระเจ้าด้วยอารมณ์ เขารับเชื่อตามผู้อื่นมิได้มีความเข้าใจอย่างแท้จริง แต่เมื่อมีการทดลอง และความทุกข์ลำบากเกิดขึ้นเขาก็สะดุดล้มลง และท้อถอยไป

จิตใจชนิดที่สาม ประจูดคนที่มีหนาม คริสเตียนจำนวนมากในปัจจุบันมีใจชนิดนี้ เขาฟังพระวาทะของพระเจ้าด้วยตั้งใจ เข้าใจทุกอย่างที่นักเทศน์ได้เทศน์ทราบว่าคุณจะประจูดเช่นใด และมีใจปรารถนา อยากจะประจูดตามเสียด้วยซ้ำ แต่เขาไม่อาจจะกระทำตามได้เพราะรักฝ่ายโลก ทรัพย์สินเงินทองตำแหน่งหน้าที่ ประจูดหนามที่ชื่อเสียงได้ปกคลุมเขาไว้ความรักฝ่ายโลกได้ชนะจิตใจของเขา ทำให้ไม่อาจตัดสินใจรับเชื่อพระเยซูคริสต์ไม่ยอมถ่อมใจลงยอมรับผิด ไม่ยอมเสียสละในสิ่งที่พระเจ้าตรัสสั่งไว้

จิตใจชนิดสุดท้าย เปรียบประจูดคนดี ดินที่เตรียมไว้พร้อมแล้ว สำหรับหว่านเมล็ดพืช เขาเปิดจิตใจออกกว้างเพื่อจะรับพระคำของพระเจ้าเข้าไว้ เขาฟังด้วยความตั้งใจ ด้วยความพินิจพิจารณาและด้วยความเข้าใจ เมื่อมีสิ่งใดที่ไม่เข้าใจ เขาพยายามค้นคว้าสืบถามความจริงแม้ว่าจะอ่อนไหวไปตามอารมณ์บ้าง แต่เขาไม่ยอมให้อารมณ์ มีอำนาจเหนือจิตใจของเขา เพราะเขามีได้เชื่ออย่างมั่งงายไร้เหตุผล

แต่เชื่อด้วยความเข้าใจ แม้อาจมีการทดลอง ความทุกข์ลำบากเกิดขึ้น ความเชื่อของเขาก็ไม่เปลี่ยนแปลง ความเชื่อนี้ตั้งอยู่บนรากฐาน ที่แข็งแรงในพระวาระของพระเจ้า เขาเชื่อมั่นในพระสัญญา ที่กล่าวไว้ในพระคำรัสของพระเจ้าอย่างแท้จริง โดยเหตุนี้ ชีวิตฝ่ายวิญญาณจิตของเขา จึงเจริญเติบโตแข็งแรง และเกิดผล เป็นที่ถวายเกียรติยศแก่พระเจ้า

การอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ จะไม่แตกต่าง กับหนังสือธรรมดาอื่น ๆ เลยหากท่านไม่อ่าน ไม่ศึกษาด้วยใจเคารพด้วยความตั้งใจ และด้วยการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

บทเรียนที่ 10 ตะเกียงที่ส่องแสง

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 4:21-25

ถ้าจะถามว่า ยุคใดเป็นยุคที่มีมดมนที่สุดในด้าน ศิลธรรม ความดี ความประพฤติ และความรัก ตอบได้ว่าคือยุคปัจจุบัน ทั้งนี้จะเห็นได้จากความประพฤติของเด็ก ๆ และหนุ่มสาว การศึกษาอบรมที่เขาได้รับจากโรงเรียนมักจะไม่ช่วยให้เขาดีขึ้นในด้านศิลปะธรรม ดูประหนึ่งว่า เขายังรู้มากขึ้นเพียงใด ความกล้าที่จะทำความชั่วก็มากขึ้นเพียงนั้น สิ่งที่ต้องห้ามในสมัยก่อน กลับกลายเป็นสิ่งธรรมดาและน่าอวด ในสังคมปัจจุบัน มนุษย์เต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัว การแบ่งชั้น คุณเลศนการกดขี่ข่มเหง การดูหมิ่น การฉกชิงวิ่งราว การประทุษร้าย และฆาตกรรม ซึ่งถือว่าเป็นข่าวประจำวันที่ฟังกันจนเคยชินการ โลก การฉ้อโกง การเอาใจเอาเปรียบเล่ห์เหลี่ยมเพทุบายต่าง ๆ มีอยู่ในชนทุกชั้นนี้เป็น เพียงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบ่อยที่สุดในโลก ความมืดแห่งความบาปได้ปกคลุมไปมากกว่านั้น บางประเทศต้องเผชิญกับความโหดร้ายทารุณของสงครามจากภัยธรรมชาติ โรคภัยที่ระบาด

ในฐานะที่เราเป็นคริสเตียน เรามีหน้าที่อะไรบ้าง ต่อโลกในยุคที่แสนมืดมนนี้ พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก” (มัทธิว 5:14) ถูกแล้วเราคือความสว่าง ความหวังของโลกปัจจุบัน มนุษย์ได้พยายามแล้วทุกวิถีทางเพื่อนำสันติสุข ความรัก ความชอบธรรม ความสามัคคีธรรม มาสู่โลกแต่ประสบความล้มเหลวตลอดมา ไม่มีวิถีใดของมนุษย์ ที่อาจเปลี่ยนแปลงโลกแห่งความมืดมนนี้ มาเป็นโลกแห่งความสว่าง พระเยซูคริสต์มิได้ทรงมอบหมายหน้าที่ให้ผู้อื่น นอกจากบุตรของพระองค์ทุกคน “เพราะเราเป็นความสว่างของโลก

21 แท้จริงคริสเตียนทุกคนก็ไม่มีความคิดพิเศษอะไรมากกว่าชาวโลก เราก็เคยเดินอยู่ในความบาป มีชีวิตอยู่ในความมืดมน โดยพระคุณของพระเยซูคริสต์วันหนึ่ง เราได้พบพระองค์ และได้รับการช่วยเหลือให้รอดจากความมืดมนนั้น มาเดินในทางแห่งความสว่าง

เรื่องมิได้จบลงเพียงเท่านั้น ความสว่างที่แท้จริงคือ องค์พระเยซูคริสต์ เมื่อเราได้พบความสว่างนี้แล้ว พระองค์ทรงนำให้เราเป็น “แสงสว่าง” ดวงหนึ่งในโลกด้วย เพื่อเราทั้งหลายจะได้ส่องแสงเพื่อพระองค์ นี่คือจุดมุ่งหมาย ที่พระองค์ทรงให้เราใช้ชีวิตอยู่ในโลก

เราจะส่องแสงเพื่อพระองค์ได้อย่างไรน่าเสียดายเหลือเกิน คริสเตียนมากมายได้ซ่อนความสว่างเสีย คุณคนที่ซ่อนตะเกียงไว้ใต้เตียงนอน มิได้เป็นประโยชน์แก่ผู้ใด พระเยซูตรัสว่าตะเกียงนั้นจะส่องสว่างได้เมื่อตั้งอยู่บนเชิงตะเกียงในที่คนทั้งหลายสามารถมองเห็นได้ คริสเตียนเป็นจำนวนมาก เป็นคน

เห็นแก่ตัวซ่อนแสงสว่างของตนเสีย โดยการปลีกตัวออกจากชาวโลกที่ไม่ใช่คริสเตียนผละตัวออกห่างไกล จากสังคมที่มีใช่คริสเตียน เพราะกลัวว่าตนอาจจะเปราะเปื้อนด้วยความสกปรกแห่งความบาป เป็นความจริงที่พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่า อย่ารักโลกและสิ่งของในโลกจงเกลียดชังความชั่ว จงปลีกตัวออกจากความชั่ว แต่หาได้หมายความว่า จะให้เราตัดความสัมพันธ์กับชาวโลกไม่ แม้พระเยซูคริสต์เองก็ทรงคบค้าสมาคมกับคนบาป ทรงสนทนากับคนบาป จนพวกฟาริสี และพวกอาลักษณ์ กล่าวหาว่าพระองค์ ไม่รักษากฎบัญญัติ พระองค์ตรัสว่า คนปกติไม่ต้องการหมอ คนป่วยเท่านั้นที่ต้องการหมอ พระองค์เสด็จมาเพื่อเรียกคนบาป มิใช่มาเรียกคนชอบธรรมถ้าท่านต้องการส่องแสงสว่างในโลก จงอย่าเก็บแสงสว่างนี้ไว้ภายในสังคม คริสเตียนแต่แห่งเดียว แต่จงออกไปส่องแสงในที่ที่ต้องการแสงสว่าง คบค้าสมาคมกับชาวโลก ติดต่อกับชาวโลก แต่เราจะกระทำตามอย่างชาวโลก รักทุกอย่างที่ชาวโลกรักนั้นไม่ได้ เพราะเราคือความสว่างของโลก จำต้องรักษาแสงสว่างนั้นไว้ที่ชาวโลกยังทำเช่นนั้นอยู่ เพราะพวกเขาเดินอยู่ในความมืด โดยเหตุนี้เราต้องออกไปส่องทางให้เขาเห็น ชวนนำเขาให้พบความจริง

แสงสว่างที่กล่าวมาข้างต้นนี้ หมายถึงพระกิตติคุณ คริสเตียนทุกคนได้รับพระกิตติคุณจากพระคริสต์ ได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นคนใหม่ ได้รับชีวิตนิรันดร์ พระเยซูคริสต์ทรงต้องการให้ท่านเป็นพยานเพื่อพระองค์ โดยการบอกข่าวดีให้คนอื่น ๆ ทราบ เพื่อเขาจะได้พบความจริงเช่นเดียวกับท่าน พระองค์ไม่เพียงแต่มอบพระกิตติคุณนี้ให้ทุกคน ยังประทานความสามารถให้แก่ทุกคนด้วย เพื่อทุกคนจะได้ใช้ความสามารถที่พระองค์ประทานให้ นำพระกิตติคุณไปสู่คนอื่นโดยวิธีที่ท่านทำได้ ท่านจะนำกิตติคุณหรือแสงสว่างนั้นให้แก่คนอื่น โดยวิธีใด ไม่สำคัญนัก สิ่งสำคัญ คือ ท่านจะต้องไม่เก็บพระกิตติคุณนั้นไว้กับตนเองแต่ผู้เดียว หรือใช้ความสามารถ ที่พระเยซูคริสต์ประทานให้ท่านเป็นประโยชน์ของตนเองแต่อย่างเดียว

22 เราอาจจะแก้ตัวว่า เราไม่มีเวลา เราไม่มีความสามารถ เราไม่มีกำลัง เราไม่อาจช่วยได้โดยวิธีใด นี่เป็นเพียงคำแก้ตัวของมนุษย์ คริสเตียนทุกคนสามารถช่วยเหลือ ในการนำพระกิตติคุณไปสู่คนอื่นได้ ไม่มีวิธีใดก็วิธีหนึ่ง ท่านอาจไม่สามารถออกไปประกาศพระกิตติคุณด้วยตนเอง แต่ท่านสามารถช่วยเหลือได้ทางอื่นเช่น ช่วยเหลือทางทรัพย์สิน ทางกำลังโดยการอธิษฐาน อย่างน้อยที่สุด ท่านสามารถนำไปปลิวไปให้แก่คนบางคนที่ท่านรู้จักเป็นพยานแก่ผู้ร่วมงาน นำเพื่อนฝูงมาโบสถ์ ถ้าท่านไม่กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย ก็เท่ากับซ่อนความสว่างของท่านเสียท่านอาจจะแก้ตัวต่อคนอื่น ๆ ได้ หรือปิดบังความจริงที่ท่านซ่อนไว้ แต่พระองค์ตรัสว่า “ไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ ซึ่งจะไม่ต้องแพร่งพราย” คนอื่นไม่ทราบว่าคุณานสัตย์ซื่อต่อพระเยซูคริสต์มากสักเพียงใดในการส่องแสงเพื่อพระองค์ แต่พระเยซูคริสต์ทรงทราบ

ทุกอย่าง วันหนึ่งสิ่งที่คุณพยายามซ่อนเร้นไว้ จะถูกแพร่กระจายออกมาจำเพาะพระเนตรของพระเจ้า ขณะนั้นเราจะทราบว่ามีใครบ้างที่ได้ซ่อน “ตะเกียง” ของเขาไว้ ไม่ยอมส่องสว่างเพื่อพระองค์

23 ก เมื่อมีความจริงก็ย่อมมีความเท็จ บ่อเกิดแห่งความจริงคือ องค์พระเยซูคริสต์ บ่อเกิดแห่งความเท็จคือ พญามารซาตาน ขณะที่พระเยซูคริสต์ทรงใช้คริสเตียนออกไปเป็นพยาน เพื่อพระองค์ นำแสงสว่างแห่งพระกิตติคุณไปส่องในทุกมุมเมือง มารก็ใช้พรรคพวกของมันปลอมแปลงตนเป็นทูตแห่งความสว่างออกไปสั่งสอนมนุษย์โดยใช้พระคัมภีร์และศาสนาเป็นเครื่องบังหน้า แต่คำสอนเหล่านั้น ที่เห็นห่างจากความจริงของพระเยซูคริสต์อย่างลิบลับ พระองค์ได้เตือนว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มาหาท่านนุ่งห่มคูดุจแกะ แต่ภายในเขาร้ายกาจจูดุจสุนัขป่า” (มัทธิว 7:15) เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี ในการฟังคำสอนจากผู้หนึ่งผู้ใด จงยึดพระคัมภีร์โดยการทรงนำ ของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นหลักเสมอ

ขณะเดียวกัน พระธรรมตอนนี้ก็เตือนให้ทุกคนฟังพระกิตติคุณ ด้วยความตั้งใจ อย่าดูหมิ่นดูแคลนพระวาจาของพระเจ้า “.....ความเชื่อได้เกิดขึ้นก็เพราะได้ฟัง” (โรม 10:17)

24 ข 25, พระกิตติคุณและความสามารถ ที่พระเยซูคริสต์ทรงประทานให้ นั่น หากเราไม่นำออกใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น จะมีโทษดังนี้

ประการแรก พระกิตติคุณและความสามารถที่เราได้รับล้วนเป็นพระพรที่เราได้รับจากพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็ฯสติปัญญาจะเป็นพรสวรรค์ต่าง ๆ จะเป็นเวลาจะเป็นทรัพย์สินเงินทอง พระเจ้าทรงต้องการให้เราใช้เพื่อพระองค์ เพื่อช่วยให้ชาวโลกได้พบแสงสว่าง มิใช่ใช้ประโยชน์แก่ตัวเองอย่างเดียว พระเยซูคริสต์เท่านั้นที่เป็นคำตอบของโลก พระเยซูคริสต์เท่านั้นที่สามารถเปลี่ยนแปลงโลก และคริสเตียนทุกคนเป็นเครื่องมือที่พระองค์จะทรงใช้สำหรับทำงานอันใหญ่ นี้ ท่านไม่ต้องกลัวว่าสิ่งที่ท่านได้เสียสละไป จะสูญหายไปอย่างเปล่าประโยชน์ “ท่านจะดวงใจให้เขาด้วยทะนุถนอมอันใด เขาจะดวงใจให้ท่านด้วยทะนุถนอมอันนั้น” หรืออีกนัยหนึ่งว่าท่านจะเสียสละไปเพื่อคนอื่นมากเท่าใดพระเยซูคริสต์จะทรงตอบแทนให้ และยิ่งกว่านั้นพระองค์จะทรงเพิ่มเติมให้อีก มากกว่าที่ท่านได้เสียสละไปเสียอีก “ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นอีก” หากเขานำออกไปใช้เพื่อพระองค์ เหตุฉะนั้นอย่าแก้ตัวว่า ท่านไม่มีความสามารถอันใดเลย ทุกคนเป็นแสงสว่างของพระเยซูคริสต์ไม่ว่าท่านจะสว่างมากหรือน้อย พระองค์ทรงต้องการให้ท่านส่องแสงสว่างอย่างซ่อนไว้ หากท่านยินดีส่องแสงเพื่อพระองค์ด้วยสติปัญญาที่เล็กน้อย ความสามารถและกำลังเพียงเล็กน้อยทรัพย์สินที่เล็กน้อยที่มีอยู่พระองค์ก็จะทรงเพิ่มเติมให้ท่านอีกเพื่อท่านจะเป็นประโยชน์ แก่พระองค์มากยิ่งขึ้น “แต่ผู้ใดไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะต้องเอาไปจากเขา” เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดไม่อาจเป็นประโยชน์อันใดแก่ พระเยซูคริสต์เป็นคนเห็นแก่ตัว นึกถึงประโยชน์ของตนเองฝ่ายเดียว พระพรทุกอย่างก็จะขาดจากเขาเสียสิ้น

“แต่เนื้แหละ คนที่หว่านเล็กน้อยก็จะเก็บเกี่ยวเล็กน้อย แต่คนที่หว่านมากจะเกี่ยวเก็บมาก ทุกคนจงให้ตามซึ่งเขาได้คิดหมายไว้ในใจ มิใช่ด้วยนึกเสียดายมิใช่ด้วยขึ้นใจให้ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้ด้วยใจยินดี และพระเจ้าทรงฤทธิ์ อาจประทานสรรพคุณอันอุดมแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะมีสิ่งของทุกอย่างพอสำหรับตัวเสมอ ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับการดี ทุกอย่างด้วย” (2 โครินธ์ 9:6,8)

บทเรียนที่ 11 คำอุปมา เรื่องชายทำสวนองุ่น

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 12:1-12

คริสเตียนบางคนอาจคิดว่า หากเราดำเนินอยู่ในทางของพระเจ้า ปฏิบัติทุกอย่างตามน้ำพระทัยของพระองค์ ชีวิตของเราจะราบรื่น สะดวกสบายทุกประการ ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ คงไม่มีผู้ใดที่ปฏิบัติตามน้ำพระทัย ของพระเจ้าได้เท่าพระเยซูคริสต์ แต่ตลอดเวลาที่พระองค์รับใช้พระบิดาด้วยความสัตย์ซื่อ ทรงกระทำแต่ความดี รักษาโรคภัยไข้เจ็บ ขับผีและเทศนาสั่งสอนประชาชน ให้อำนาจพระเจ้าที่เที่ยงแท้ พระองค์ทรงพบแต่ความทุกข์ยากลำบาก อุปสรรคขัดขวางต่าง ๆ มากมาย นอกจากนั้นยังมีศัตรูคอยประทุษร้ายพระองค์ หาเหตุคอยจับพระองค์ไปจำคุก และประหารชีวิตเสีย อาจจะไม่เป็นที่น่าแปลกประหลาดอะไรมากมายนัก หากศัตรูเหล่านั้น คือคนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้า แต่ที่น่าแปลกและสร้างความเจ็บช้ำใจแก่พระเจ้ามากที่สุด คือศัตรูเหล่านั้น ซึ่งได้แก่พวกปุโรหิต พวกอาลักษณ์ และพวกผู้เฒ่า ซึ่งเป็นชนชาติยิวที่รู้จักพระเจ้า คนเหล่านี้มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า มากกว่าคนยิวทั่ว ๆ ไป เรื่องราวตอนปลายในบทที่สิบเอ็ดพวกปุโรหิตใหญ่ พวกอาลักษณ์ และพวกผู้เฒ่ากำลังหาเหตุจับผิดพระเยซูคริสต์แต่ไม่อาจหาความผิดใด ๆ ได้ พระองค์ทรงทราบ ถึงความชั่วและเจตนาร้ายของคนเหล่านี้ จึงตรัสเป็นคำอุปมา สั่งสอนเขา

1. พระเยซูกล่าวถึงชายทำสวนองุ่นคนหนึ่งที่ได้รักษาสวนองุ่นอย่างดีที่สุด ได้ล้อมรั้วไว้รอบ ๆ เพื่อป้องกันมิให้สัตว์ร้ายเข้ามาทำลายผลองุ่นได้ เขาขุดบ่อเตรียมไว้เพื่อรองรับน้ำองุ่น ซึ่งจะคั้นเมื่อถึงฤดู นอกจากนั้นยังได้ก่อหอฟี เพื่อคนเฝ้าสวนจะสามารถรักษาความปลอดภัย และดูแลได้ทั่วถึง เมื่อได้เตรียมทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เจ้าของสวนก็มอบสวนนั้นให้ชาวสวนเช่า แล้วเขาก็จากไปเมืองอื่น

คำอุปมานี้ พระองค์ตรัสแก่ชาวยิวที่คิดประทุษร้ายต่อพระองค์ สวนองุ่นหมายถึงชนชาติยิวหรือชนชาติอิสราเอลเรามีเหตุผลที่กล่าวเช่นนั้น พระธรรมอิสยาห์ 5:1-7 ได้ให้ภาพอย่างชัดเจน เกี่ยวกับสวนองุ่นซึ่งหมายถึงประเทศอิสราเอล (ดูอิสยาห์ 5:1-7) ชายทำสวนองุ่นหมายถึงพระเจ้า ชาวสวนที่เช่าสวนหมายถึงชนชาติอิสราเอล พระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างชนชาติอิสราเอลขึ้น ทรงมอบสิทธิพิเศษเป็นอันมากให้ชนชาติอิสราเอล

ก่อนที่ชนชาติอิสราเอลจะเป็นประเทศ พระองค์ทรงมีแผนการอยู่แล้วที่จะมอบให้แก่ชนชาตินี้ทุกอย่าง สร้างชนชาตินี้ให้เป็นชนชาติใหญ่ยิ่ง ให้ชนชาตินี้เป็นชนชาติที่เลือกสรรของพระองค์ พระองค์จึงสถิตอยู่กับพวกเขาตั้งแต่ยุคสมัยแรกเริ่ม เป็นชนชาติเดียวที่อาจเข้าใกล้พระองค์ เป็นชนชาติเดียวที่ได้รับพระบัญญัติ และพิธีทางศาสนาเป็นชาติเดียวที่ได้รับพระพรพระองค์ทรงเลี้ยงดู ทรงนำพวกเขา

ด้วยความเอาใจใส่ดูแลอย่างดีที่สุด ประทานดินแดนที่อุดมด้วยน้ำผึ้ง และน้ำนมแก่เขาทรงจับโล่ และทำลายชนชาติมหาอำนาจต่างๆ หลายประเทศต่อหน้าชาวอิสราเอล เพราะเห็นแก่ชนชาติที่พระองค์ทรงรัก พระองค์ทรงมองข้ามประเทศมหาอำนาจอื่น ๆ ทุกประเทศ เพื่อจะสำแดงความรักทุกอย่างของพระองค์ แก่ชนชาติอิสราเอล นอกจากนั้นได้ทรงกำจุน เกื้อกูล อุดหนุน และทรงอวยพรทุกอย่างแล้ว พระองค์ยังทรงล้อมชนชาตินี้ไว้ด้วยรั้วของพระองค์ ซึ่งไม่มีศัตรูใดอาจรุกล้ำเข้าไปทำลายได้ แล้วทรงเฝ้าดูแลรักษาจากเบื้องบนสวรรค์ให้ความปลอดภัยทุกอย่างของประเทศ ไม่มีประเทศอื่นใดในโลก ที่ได้รับพระเมตตาและความรักเป็นพิเศษเท่าประเทศอิสราเอล

2-5 พระเจ้ามิได้ทรงหวังอะไรจากชนชาติอิสราเอลมากนัก (คนเช่าสวน) เพียงแต่ทรงหวังว่าพวกเขาจะรักษาแผ่นดินนี้ให้ดีที่สุด เพื่อสวนองุ่นจะเกิดผล นำพระพรสู่ตัวเอง คู่ชนชาติทั่วโลก และนำเกียรติยศมาสู่พระองค์ แต่พระองค์ทรงผิดหวังเป็นอย่างยิ่งต่อ “คนเช่าสวน” นี้ “ท่านได้พรวันดิน และเก็บก้อนหินออกเสีย และได้ตัดเถาองุ่น อย่างดีที่สุดมาปลูกไว้นั้น และได้สร้างไว้ในสวนท่ามกลาง และได้สร้างเครื่องบิบน้ำองุ่นไว้ด้วย และท่านหวังจะได้ผลองุ่นสวน แต่กลับออกผลกลายเป็นองุ่นป่า ไร่พลเมืองแห่งกรุงเยรูซาเล็ม และชนชาติยูดาห์...เป็นไฉน เมื่อเรามุ่งหมายจะให้สวนออกผลเป็นองุ่นสวน มันจึงออกผลกลายเป็นองุ่นป่า” (อิสยาห์ 5:2-4) พระองค์ทรงทุ่มเทความรักทุกอย่างให้ชนชาติอิสราเอล แต่สิ่งที่พระองค์ทรงได้รับคือ ความดื้อดึง ขัดขืน ความกระด้าง ความผิดบาป และความชั่วทุกอย่าง แทนที่ชนชาติอิสราเอล จะรำลึกถึงพระเมตตาและกราบไหว้วันมีสการพระองค์ ด้วยความเคารพยำเกรง และด้วยความสัตย์ซื่อ และปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ เชื่อฟังพระองค์ในทุกอย่าง พวกเขากลับตีตัวออกห่างจากพระองค์ ขัดขืนคำสั่งของพระองค์ แกะสลักปั้นรูปเคารพขึ้นกราบไหว้ บูชา แทนพระองค์ และกระทำการบาปทุกอย่าง ที่พระองค์ทรงเกลียดชังที่สุด

กระนั้นก็ตาม พระเจ้าก็ยังทรงอดทน มิได้ตอบแทนเขา ตามความชั่วและความบาปที่พวกเขาได้กระทำ ทรงส่งสาสดาพยากรณ์ต่าง ๆ มาเตือนเมื่อฝ่าฝืนทรงลงโทษ ด้วยความทุกข์ลำบาก พวกเขาสำนึกตัวได้ และปฏิบัติตนดีขึ้นเล็กน้อย แต่ต่อมาไม่นาน พวกเขากลับไปสู่สภาพเดิมอีก

พระเจ้าทรงส่งผู้ทาสของพระองค์มาอีก ทรงสำแดงการอัศจรรย์อีกมากมายพวกเขาดีขึ้นเล็กน้อย แล้วไปสู่ความชั่วตามเดิม เป็นเช่นนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนจิตใจของพวกเขากระด้างมากขึ้น ไม่เกรงกลัวต่อ คำตักเตือนของผู้รับใช้ที่ส่งมาจากพระเจ้าอีกต่อไป “แต่เขาก็พากันเยาะเย้ยพวกทูตของพระเจ้า ประมาทและดูหมิ่น คำโอวาทของพระองค์และนิทาผู้พยากรณ์ของพระองค์ กระทำให้ความพิโรธของพระเยโฮวาห์พลุ่งขึ้น ต่อพลไพร่ของพระองค์ จนไม่มีช่องที่จะแก้ไขได้” (2 โครินธ์ 36:16) แม้จะเลวทรามปานใดก็ตาม พระเจ้ายังทรงรักเขา ทรงเมตตาดีสั่งสอนเขานับครั้งไม่ถ้วน จนครั้งสุดท้ายพระองค์ทรงให้ชนชาติอิสราเอลตกเป็นเชลยของชนต่างชาติ ได้รับความอับยศอดสู่มากมาย

ในยามทุกข์ลำบาก ยามสิ้นเนื้อประดาตัว พวกเขาทูลขอต่อพระเจ้า พระองค์ก็ทรงยินดีช่วยเหลือ แต่พวกเขาก็มิได้เปลี่ยนแปลงทางจิตใจแต่อย่างใด ยังคงออกผลเป็นองุ่นป่า ซึ่งไม่เป็นที่ปรารถนาของพระเจ้า

6-8 พระเจ้าก็ไม่สิ้นความพยายามที่จะช่วยชนชาติที่พระองค์เลือกสรรให้กลับคืนมาสู่พระองค์ เมื่อศาสดาพยากรณ์ต่าง ๆ ที่ส่งมา ไม่ได้ช่วยพวกเขาให้ดีขึ้น บ้างถูกหัวเราะเยาะ บ้างถูกทำร้าย บ้างถูกฆ่าเสีย พระองค์ทรงเสียดายเป็นครั้งสุดท้ายสละพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ให้เสด็จมาในโลก ทรงคิดว่าชนชาติอิสราเอล คงเคารพ เชื่อฟังพระบุตรของพระองค์ แต่ผลปรากฏว่า พวกเขาปฏิบัติต่อพระองค์ไม่ผิดแผกไปกว่า ที่ได้ปฏิบัติต่อศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย พระองค์ทรงทราบว่า พวกเขาจะกระทำเช่นใดต่อพระองค์ต่อไป จึงตรัสพยากรณ์ล่วงหน้า เพื่อเตือนสติชาวยิว ซึ่งกำลังคิดประทุษร้ายพระองค์ว่า พวกเขาจะจับพระบุตรที่พระเจ้าส่งมาแล้วฆ่าเสีย เยี่ยงคนไร้ค่า

9-11 พระเยซูทรงพยากรณ์ต่อไปถึงโทษที่พวกเขาจะได้รับ แม้พระองค์จะเปี่ยมไปด้วยความรัก แต่พระองค์ยังทรงประทอนด้วยความยุติธรรม และความบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเกลียดชังความบาปจะทรงพิพากษาลงโทษ ตามความบาปของมนุษย์

หากเขาไม่กลับใจใหม่ เมื่อชาวยิวยังคงดื้อดึง ซัดขิ้น ไม่ยอมกลับใจใหม่ตามคำตักเตือนของศาสดาพยากรณ์ และตามคำตักเตือนของพระองค์ พระพิโรธของพระองค์ก็มาถึงพวกเขา ชาวยิวถูกทำร้าย กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายย่อยยับแผ่นดินที่พระองค์ประทานให้เขา พระองค์จะเอากลับคืนมา และมอบให้ผู้อื่นเสียคำพยากรณ์ของพระองค์ได้เกิดขึ้นจริงทุกประการ ในปี ค.ศ.70 ทหารโรมันได้บุกกรุกเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม ฆ่าชาวยิวที่อาศัยอยู่ในเมืองเสียมากมาย ได้เผาผลาญทำลายเมืองเสียย่อยยับ แม้แต่พระวิหารก็ถูกทำลาย จนไม่มีชิ้นดี โทษของชาวยิว ยังไม่สิ้นสุด พวกเขาายังต้องทนทุกข์ทรมาน จนกว่าวันที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมา

ความจริงที่เกิดขึ้นแก่ชาวยิวนี้ คงจะเป็นบทเรียนเตือนใจเราทุกคน ในยุคนี้ได้ดี พระเยซูทรงรักเรา ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่เราให้พ้นจากความผิดบาป พระองค์ทรงเตรียมทุกอย่างให้แก่เรา ทรงให้ประเทศของเราอยู่ร่มเย็นเป็นสุข มีอิสระเสรีในการประกอบธุรกิจ การศึกษา การสังคมและการนับถือศาสนา ทรงคุ้มครองรักษาชีวิตของเรา ให้ได้รับความปลอดภัยตราบเท่าทุกวันนี้ ยิ่งกว่านั้นพระองค์ยังได้ประทานพระกิตติคุณ ซึ่งเป็นข่าวแห่งความรอดแก่ท่าน ให้ท่านมีโอกาสไต่ถือนพระกิตติคุณ เพื่อท่านจะได้กลับใจบังเกิดใหม่จะได้รับชีวิตนิรันดร์ เดิมเราเป็นทาสแห่งความบาปมีชีวิตอยู่ในความมืดมนเมื่อเราต้อนรับพระองค์ พระองค์ก็ทรงแต่งตั้งให้เราเป็นบุตรของพระองค์ มีสิทธิได้รับมรดกร่วมกับพระเยซูคริสต์ แล้วพระองค์ยังได้ทรงอวยพรต่าง ๆ อีกมากมาย พระองค์ทรงต้องการอะไรจากเราบ้าง แท้จริงพระองค์ทรงมีทุกอย่าง สิ่งเดียวเท่านั้นที่พระองค์ต้องการจากเรา คือ การเชื่อฟัง และปฏิบัติตาม

น้ำพระทัยของพระองค์ เพื่อเราจะได้ออกผลแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นที่ถวายเกียรติยศแก่พระองค์ เป็นความจริงที่ว่า พระองค์ประกอบไปด้วยความรัก พระองค์ทรงยินดีกับความคิดบาปทุกอย่าง ให้แก่เราแต่จงอย่าใช้เหตุผลนี้ เป็นเหตุทำให้ท่านคือดั่ง ชัดขึ้นคำสั่งของพระองค์ พระองค์ทรงยุติธรรม จะพิพากษาตัดสินท่านตามความยุติธรรมของพระองค์ด้วย

บทเรียนที่ 12 การแต่งงานในทัศนะของคริสเตียน

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 10:1-12

มีคนเป็นจำนวนมากไม่น้อยกล่าวว่าพวกคริสเตียน เป็นพวกที่มีความคิดแคบสองคำสามคำกล่าวถึง สวรรค์และนรกคำสอนไม่มีอะไรมากไปกว่ากลับใจใหม่เชื่อพระเยซูคริสต์ รักษาตนให้บริสุทธิ์ไม่เห็น มีประโยชน์อะไรต่อสังคมมนุษย์ ถ้าเขาจะกล่าวหาว่าคริสเตียนเป็นคนเช่นนั้น เขาอาจกล่าวหาคริสเตียน บางคน เช่นนั้นได้แต่จะกล่าวหาพระเยซูคริสต์เช่นนั้นไม่ได้

พระเยซูคริสต์ทรงสอนเรื่องการกลับใจบังเกิดใหม่ เป็นส่วนใหญ่ก็จริงเพราะนั่นเป็นกุญแจ ดอกสำคัญที่ไขปัญหาชีวิตมนุษย์ พระองค์ไม่ทรงมองข้ามปัญหาทั่วไปของมนุษย์ ทรงสนพระทัย ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ปัญหาสังคม ปัญหาเยาวชน การเมือง ปรัชญา และแม้กระทั่งชีวิต การแต่งงานไม่ได้สอนให้คริสเตียนคนใดเข้าใจว่า สิ่งเหล่านี้ไม่สำคัญ คริสเตียนมีความต้องการ เช่นเดียวกับคนทั่วไปในโลก อย่าทำตนให้ชาวโลกคิดว่า เราเป็นพวกที่แปลกประหลาดพวกหนึ่ง ซึ่งไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับสังคมเลย ถ้าเราเป็นแสงสว่างของโลกที่แท้จริง เราต้องสนใจวิทยาการต่าง ๆ ของ โลก ทันทับเหตุการณ์ของยุคปัจจุบันเพื่อเราจะสามารถสนองความต้องการของโลกได้ถูกต้อง

1-2 ไม่ว่าพระเยซูคริสต์จะเสด็จไปที่ใดก็ตาม พระองค์ประกาศแต่พระกิตติคุณหรือทางแห่ง ความรอด เพราะนั่นเป็นหน้าที่โดยตรงของพระองค์ คำสอนอื่น ๆ และวิทยาการอื่น ๆ คนทั่ว ๆ ไปอาจ สอนได้ แต่มีน้อยคนที่ยินดีและสามารถประกาศกิตติคุณของพระองค์ อีกประการหนึ่งความต้องการ ที่สุดของมนุษย์ไม่ว่ายุคใดก็ตาม คือความต้องการทางฝ่ายวิญญาณจิต และมีพระเยซูคริสต์เท่านั้น ที่ ตอบสนองความต้องการทางฝ่ายวิญญาณจิตนี้ได้ หากมนุษย์จะได้ทุกอย่างในโลกแต่ต้องพบความ พินาศทางฝ่ายวิญญาณจิตทุกสิ่งที่เขาได้ ก็ไม่เป็นประโยชน์อันใดในฐานะที่เป็นคริสเตียน เราเป็นพวก เดียวเท่านั้น ที่กำลังดิ้นรนแห่งสันติสุขของโลกไว้ เราเป็นพวกเดียวเท่านั้นที่ได้บังเกิดใหม่ เราเป็นพวก เดียวเท่านั้นที่ได้รับพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ หากเราไม่ช่วยกัน ประกาศข่าวแห่งความยินดีนี้ใคร จะเป็นผู้ประกาศ โดยเหตุนี้พระเยซูจึงเสด็จไปตามที่ต่าง ๆ “สั่งสอนเขาตามที่พระองค์เคยสอนนั้น”

พวกฟาริสี ซึ่งอิจฉาริษยาพระเยซูคริสต์ ด้วยคำสอนของพระองค์นั้นประกอบด้วยฤทธิ์อำนาจ มีคนเป็นจำนวนมากคอยติดตาม ฟังพระคำของพระองค์เสมอ มักหาทางกลั่นแกล้งพระองค์ คอยจับผิด และจุดอ่อนต่าง ๆ ของพระองค์เพื่อทำให้ประชาชนขาดความเลื่อมใสศรัทธาในพระองค์ แต่พวกเขาไม่ อาจหาความผิดหรือจุดอ่อนของพระองค์ได้แม้แต่น้อย ในทางตรงกันข้าม ทุกครั้งที่พวกเขาคิดกลั่น แกล้งพระเยซูคริสต์ พวกเขาเองกลับได้รับความอับอายขายหน้า เพราะไม่อาจตอบปัญหาต่าง ๆ ซึ่งพระ

เยซูคริสต์ได้ทรงซ่อนถามเขา ครั้งนี้เมื่อพวกฟาริสีเห็นคนเป็นจำนวนมาก มาหาพระองค์ก็ทดลองพระองค์อีก โดยถามปัญหาที่เขาคิดว่าพระเยซูคงตอบไม่ได้

พวกเขาถามพระองค์ว่า “ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเป็นการถูกต้อง ตามกฎหมายได้หรือไม่” พวกฟาริสีอาจคิดว่า พระเยซูทรงยุ่งกับการประกาศพระกิตติคุณ การขับผีและการรักษาโรค จะมีเวลาสนใจพระบัญญัติเกี่ยวกับการแต่งงาน การหย่าของสามีภรรยา แต่จากคำตอบของพระองค์ทำให้เราเห็นว่า พระเยซูทรงสนพระทัยเหตุการณ์ชีวิตประจำวันทุกอย่างของมนุษย์ ทรงสามารถให้คำตอบที่ถูกต้องและดีที่สุดในเสมอ

เพื่อให้บทเรียนนี้เป็นประโยชน์ แก่หนุ่มสาว และคนทั่วไปที่ยังเป็นโสดมากยิ่งขึ้น ก่อนที่เราจะศึกษาต่อไปเกี่ยวกับคำสอนของพระเยซูคริสต์ ในปัญหาการหย่าร้างสามีภรรยา ให้เรามาศึกษาเรื่องการแต่งงานสักเล็กน้อย

ในทัศนะของคริสเตียน การแต่งงานเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดตั้งขึ้น ตั้งแต่สมัยยุคแรกของมนุษย์ พระองค์ทรงพอพระทัยที่จะให้ชายและหญิงแต่งงานกันอย่างถูกต้องตามประเพณี หลังจากพระองค์ทรงสร้างอาดัมเสร็จแล้ว พระองค์ตรัสว่า “ซึ่งมนุษย์จะอยู่คนเดียวก็ไม่เหมาะ เราจะสร้างอีกคนหนึ่ง ให้เป็นคู่เคียงเหมาะแก่เขา” (ปฐมกาล 2:18) โดยเหตุนี้ พระองค์จึงสร้างผู้หญิงคนหนึ่งคือ เอวา ประทานให้เป็นผู้ครองของอาดัม ณ สวนเอเดนนั่นเอง พระองค์ได้ทรงประกาศเป็นบัญญัติแก่มนุษย์ทุกคนทุกสมัยว่า “เพราะเหตุนี้ผู้ชายจึงละบิดามารดาของตนไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน (ปฐมกาล 2:24) ดังนั้นเราอาจกล่าวได้ว่าโดยน้ำพระทัยที่แท้จริงของพระเจ้า พระองค์ไม่ปรารถนาให้ผู้ใดเป็นโสด และคำสอนที่ว่าการอยู่เป็นโสดเพื่อรับใช้พระเจ้าจะได้ให้พระเจ้าพอพระทัยมากกว่าคนที่แต่งงาน หรือการอยู่เป็นโสด จะทำให้เขาบริสุทธิ์มากกว่าผู้ที่แต่งงาน จึงเป็นคำสอนที่ไม่ถูกต้อง

อาจารย์เปาโล ได้สอนเกี่ยวกับการครองโสดเช่นกัน ท่านสอนว่าหากการเป็นโสดของเรา ทำให้เรามีเวลามากขึ้นในการรับใช้พระเจ้า และเราสามารถรักษาความบริสุทธิ์ในทางจิตใจได้ การครองโสดก็จะดีกว่า จงสังเกตว่าการครองโสดในกรณีนี้ เป็นเพราะเห็นแก่พระราชกิจของพระเจ้า เป็นกรณีพิเศษไม่ใช่สิ่งธรรมดาสามัญ ไม่ใช่ทุกคนสามารถทำได้ ท่านสอนว่า “ฝ่ายข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนทั้งหลายที่ยังเป็นโสด และพวกแม่ม่ายว่า หากเขาจะอยู่เหมือนข้าพเจ้า (เป็นโสด) ก็ดีอยู่ แต่ถ้าเขาตั้งใจไม่ได้ก็ทำให้การสมรสกันเกิด ซึ่งจะทำการสมรสกันนั้นก็ดีกว่ามีใจฟุ้งซ่าน ในกามราคะ (1 โครินธ์ 7:8,9)

ปัญหาต่อไปคือปัญหาเลือกคู่ครองมีคนกล่าวว่า การตัดสินใจที่สำคัญที่สุดรองจากการตัดสินใจต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด คือการตัดสินใจเลือกคู่ครองดังเพลงบทหนึ่งกล่าวว่า “รักคนผิดคิดจนตัวตาย” ก่อนจะตัดสินใจรักคนหนึ่งคนใด หรือรับคนหนึ่งคนใดเป็นคู่ครอง จงพิจารณาให้

ละเอียดถี่ถ้วน จงถ่อมใจขอคำปรึกษาจากผู้อาวุโส และผู้มีประสบการณ์ ทูลอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อท่าน จะมีสติปัญญาในการเลือกคู่ครองหากท่านต้องการเลือกคู่ครองที่ถูกต้อง มีคุณสมบัติหลายอย่างด้วยกันที่ท่านจะต้องพิจารณา เนื่องจากเวลาจำกัด เราไม่อาจกล่าวถึงคุณสมบัติเหล่านั้นทุกอย่างได้ จะกล่าวเพียงสั้น ๆ เป็นตัวอย่าง เช่นความสนใจ รสนิยม ความรู้ การศึกษาภูมิหลังของครอบครัว ขนบธรรมเนียมประเพณีเป็นต้น ในฐานะที่เป็นคริสเตียนมีคุณสมบัติอย่างหนึ่ง ที่สำคัญยิ่งซึ่งคริสเตียนทุกคนจะมองข้ามไม่ได้ อาจารย์เปาโลสอนว่า “อย่าเข้าเทียมแอกด้วยกันกับคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีหุ้นส่วนอะไร กับความชั่ว...” (2 โครินธ์ 6:14) คือ อย่าแต่งงานกับคนที่ไม่ใช่คริสเตียน ท่านจะยอมรับหรือไม่ยอมรับก็ตาม นั่นเป็นพระคำรัสของพระเจ้า และเพื่อเป็นประโยชน์แก่คริสเตียนเอง ประการแรก ท่านจะมีชีวิตแต่งงาน ที่มีความสุขอย่างแท้จริงไม่ได้หากสามีหรือภรรยาไม่มีความเชื่อที่แตกต่างกัน ประการที่สอง เพื่อป้องกันท่านไม่ให้ถูกอีกฝ่ายหนึ่ง นำออกห่างจากพระเจ้าอย่าประมาทว่า ตนสามารถรักษาตัวรอดได้ หรือสามารถชักชวนให้เขาเชื่อพระเยซูคริสต์หลังจากแต่งงาน ประการที่สาม ขอกว่าอีกครั้งหนึ่ง ท่านจะมีเหตุผลอื่น ๆ ไດแก้ตัวก็แล้วแต่ จงระลึกว่านั่นเป็นคำสอนของพระเจ้า

3-12 ให้เราหวนกลับมาถึงเรื่องการหย่าสามีภรรยา พวกฟาริสีถามว่า เมื่อแต่งงานกันแล้ว สามีหรือภรรยาหย่ากันอย่างไรถูกต้องตามกฎหมายได้หรือไม่ “ตามพระบัญญัติในพระคัมภีร์เดิม โมเสสได้อนุญาตให้หย่ากันได้ โดยถูกต้องตามประเพณี” พระเยซูคริสต์มิได้ทรงคัดค้านกฎบัญญัตินั้น ในพระธรรมมัทธิวพระองค์ได้ทรงสอน ในทำนองที่อนุญาตให้มีการหย่ากันตามกฎหมาย หากมีเหตุผลพอควรคือฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดได้กระทำผิดอย่างรุนแรง จนไม่อาจอยู่ให้ได้อีกต่อไป เช่นภรรยาผิดประเวณีกับชายอื่น ในกรณีเช่นนี้ สามีภรรยาอาจทำหนังสือหย่ากันได้แต่มีข้อแม้ว่า เมื่อหย่ากันแล้ว ทั้งสองฝ่ายจะแต่งงานไม่ได้ตราบเท่าเวลาที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้สิ้นชีวิตไป จึงแต่งงานใหม่ได้ (โรม 7:1-3) โดยเหตุนี้ คริสเตียนจึงต้องระมัดระวังมากเป็นพิเศษในเรื่องการเลือกคู่ครอง

แต่โดยน้ำพระทัยที่แท้จริงของพระเจ้า พระองค์ไม่ทรงอยากให้มีการหย่ากันเกิดขึ้น ที่โมเสสได้เขียนบัญญัติข้อนี้ขึ้นนั้นก็เพราะใจแข็งกระด้าง ของชนชาติอิสราเอล ที่ไม่ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า กระทำบาปล่วงประเวณี ไม่รับผิดชอบภรรยาของตน บัญญัติที่เขียนไว้จึงช่วยคุ้มสวัสดิภาพของครอบครัว มิใช่เป็นน้ำพระทัยที่แท้จริงของพระองค์ ที่จะให้สามีภรรยาหย่ากัน เหตุผลประการที่สอง ตั้งแต่เดิมสร้างโลก พระองค์เป็นผู้ตรัสให้ชายและหญิงผูกพันกัน เยี่ยงสามีภรรยาเพื่อทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และประการสุดท้ายพระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้น ซึ่งพระเจ้าได้ผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย” นี่เป็นคำสั่งของพระเจ้า บุคคลใดที่เป็นเหตุก่อให้เกิดการหย่ากันขึ้นระหว่างสามีภรรยา จึงเป็นบุคคลที่ผิดพระบัญญัติอย่างร้ายแรง บุคคลใดที่หย่า

กับสามีหรือภรรยา แล้วไปแต่งงานใหม่ ทั่ว ๆ ที่อีกฝ่ายหนึ่งยังมีชีวิตอยู่ ก็ทำการล่วงประเวณี ตามที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงสอนไว้ (ดูคำแนะนำเพิ่มเติมจาก 1 โครินธ์ 7:8-16)

เหตุฉะนั้นจงระวังในการเลือกคู่ครอง เพื่อจะไม่มีเรื่องเศร้าใจและเรื่องการหย่าร้างเกิดขึ้น ภายหลัง ท่านที่แต่งงานแล้ว จงรักซึ่งกันและกัน トラบเท่าวันตาย (อ่านเอเฟซัส 5:21-33)

บทเรียนที่ 13 การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก บทที่ 13

คำสั่งสอน ที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของพระเยซูคริสต์ ที่เรามักมองข้ามและละเลย คือคำสั่งสอนเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ และนี่ก็เป็นเหตุอย่างหนึ่ง ที่ทำให้คริสเตียนและคริสตจักรเฉื่อยชา การเสด็จกลับมาครั้งที่สองมีความสำคัญมากที่สุด ต่อคริสเตียนและชาวโลกมากสำหรับคริสเตียนเป็นเวลาที่เราจะได้รับชัยชนะ อย่างเด็ดขาดเหนือพญามารซาตาน ชาวโลก ความทุกข์ลำบาก การทดลอง โรคร้ายไข้เจ็บ และเหนือความตาย เป็นเวลาที่เราจะได้รับสง่าราศีร่วมกับพระเยซูคริสต์และเป็นเวลา ที่เราจะได้รับการพิพากษาเพื่อตัดสินบำเหน็จรางวัล ที่เราควรจะได้รับ สำหรับชาวโลกที่ไม่ยอมกลับใจใหม่การเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ เป็นสิ่งที่น่าเกรงกลัวยิ่ง เพราะพระองค์จะทรงพิพากษาทุกคน ตามความเที่ยงธรรมของพระองค์ ผู้ที่ไม่มีชื่อจดไว้ในสมุดทะเบียนประจำชีวิตจะต้องรับโทษนิรันดร์

เมื่อพระเยซูเสด็จจากการเทศนาสั่งสอนในโบสถ์ สาวกคนหนึ่งชี้ให้พระองค์ดูตึกใหญ่ทั้งหลาย ซึ่งช่างก่อสร้างกำลังสร้างอยู่ ด้วยตึกเหล่านั้น ล้วนใหญ่โตมโหฬาร ออกแบบโดยสถาปนิกผู้เชี่ยวชาญ อุปกรณ์ที่ใช้ในการก่อสร้างล้วนล้ำยุค แบบแปลกแหวกแนว อาจจะอวดชาวโลกได้อย่างน่าภาคภูมิใจที่สุด แต่พระเยซูตรัสว่า ตึกใหญ่ที่พวกเขาเห็นนี้จะต้องทำลายพังพินาศไปสิ้น เมื่อเขาเดินทางไปถึงภูเขามะกอกเทศแล้ว เหล่าสาวกสี่คนคือเปโตร ยากอบ ยอห์น และอันดะเรอา ยังคงจิตใจสงสัยในคำตรัสของพระองค์อยู่ จึงทูลถามพระองค์ว่าเหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อใด และอะไรจะเป็นหมายสำคัญว่าเหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นแล้ว พระองค์ทรงพยากรณ์ และอธิบายให้พวกเขาฟังอย่างละเอียดถี่ถ้วนถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในวันข้างหน้า หลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ คือ ใน ค.ศ.70 ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเยซูคริสต์ทรงพยากรณ์ไว้ ได้เกิดขึ้นจริงทุกประการ กรุงเยรูซาเล็มถูกทหารโรมันทำลายอย่างย่อยยับ ตึกใหญ่ที่สวยงามเหล่านั้นถูกทำลายลงเหลือแต่ซาก

เหตุการณ์เหล่านี้ได้ผ่านพ้นไปแล้วเราไม่สนใจอะไรมากนัก นอกจากยอมรับด้วยความเคารพยำเกรง และด้วยความเชื่อว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าที่เที่ยงแท้ ทรงทราบสารพัดสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต คำพยากรณ์ของพระองค์จะต้องสำเร็จทุกประการ เหตุการณ์ที่น่าสนใจคือ คำพยากรณ์เกี่ยวกับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์ ขณะเดียวกัน กับที่ทรงพยากรณ์เกี่ยวกับความพินาศของกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงแทรกคำพยากรณ์ และคำสั่งสอนเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระองค์ด้วยเราจะศึกษาเป็นหัวข้อย่อย ๆ ดังต่อไปนี้

ก. หมายสำคัญว่า เหตุการณ์ทั้งปวงจะสำเร็จ ก่อนวันเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ สิ่งต่อไปนี้จะต้องเกิดขึ้น

1. พระคริสต์ปลอม (5,6,22) แม้เรื่องพระคริสต์ปลอม ยังมีได้เกิดขึ้นอย่างแพร่หลาย ที่เคยเกิดขึ้นในบางประเทศก็เพียงชั่วคราว แล้วก็สูญหายไป แต่วันหนึ่งเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้น จะมีคนหนึ่งอ้างว่า เป็นพระคริสต์ สำแดงนิมิตและการอัศจรรย์ต่าง ๆ มากมาย เขาจะเลียนแบบพระเยซูคริสต์ทุกอย่าง จนคนมากมายจะหลงไปกับคำสอนที่ได้ยิน และการอัศจรรย์ที่ได้เห็น พระเยซูคริสต์ตรัสเตือนตั้งแต่เนิ่น ๆ ให้ระวังเรื่องนี้ หากมีใครกล่าวว่า “แน่ะพระคริสต์ที่นี้ หรืออยู่ที่โน่น” อย่าได้เชื่อเป็นอันขาด

2. ผู้ทำนายเทียมเท็จ (22) ผู้ทำนายเท็จ ได้เกิดขึ้นแล้วมากมาย ปัจจุบันพวกเขาศึกษาพระคัมภีร์ และใช้พระคัมภีร์ในการสอนเช่นกัน แต่ได้เพิ่มเติมความเชื่อที่อ้างว่า ได้รับนิมิตใหม่จากพระเจ้า บิดเบือนความจริงเดิม แก้ไขเพิ่มเติมใหม่ตามลัทธิใหม่ที่คนตั้งขึ้น บางคนหยิบยกเอาข้อพระธรรมเพียงบางข้อ เป็นข้ออ้างและสร้างเสริมเติมแต่งคำสอนของข้อพระธรรมนั้น ๆ แล้วอ้างว่า นั่นคือคำสอนที่ถูกต้อง คำสอนเดิมที่ท่านเคยได้ยินมาแล้วล้วนผิดพลาดล้าสมัย ขอท่านจงระวังให้ดี หมั่นศึกษาพระวจนะของพระเจ้าให้เข้าใจลึกซึ้ง เพื่อท่านจะไม่ถูกหลอกลวง

3. การสะดุด ท้อถอย อ่อนแอและการหลงจากความจริงของคริสเตียน (22,23) ก่อนวันที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมา จะมีคริสเตียนมากมายละทิ้งความเชื่อเดิม หลงตามไปกับความเชื่อที่เทียมเท็จความรักของคนเป็นอันมากที่เคยมีต่อพระองค์ จะเยือกเย็นลง แล้วกลับไปรักฝ่ายโลกแทน ไม่เพียงแต่คริสเตียนธรรมดาจะเป็นเช่นนั้น แม้ผู้ที่พระเจ้าเลือกสรรไว้เป็นพิเศษ ผู้ที่เคยเข้มแข็งร้อนรนในพระคริสต์ ก็อาจหลงไปด้วย “แต่ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี คุณเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว”

4. การสงคราม (7,8) การสงครามและการโกลาหลต่าง ๆ มีมากมายทั่วโลก จนกลายเป็นข่าวธรรมดาในหนังสือพิมพ์ประจำวัน มนุษย์จะเห็นการรบราฆ่าฟันเป็นเกมส์ชนิดหนึ่ง จนบางครั้ง มองไม่เห็นค่าอะไรในชีวิตของเพื่อนมนุษย์

5. ภัยธรรมชาติ (8) แผ่นดินไหว น้ำท่วม โรคระบาด การกัณดารอาหารจะมีอยู่ทั่วไป นักทัศนजर ที่กลับจากประเทศอินเดียเล่าให้ฟังว่า การกัณดารอาหารเป็นปัญหา ที่ร้ายแรงที่สุดอย่างหนึ่งของประเทศอินเดีย ในปัจจุบันชาวอินเดียมากมายอดอาหารตาย อย่างไม่มีใครสนใจ ในบางเมืองเขาเห็นรถยนต์บรรทุกศพคนอดอาหารตายเต็มรถ ราวกับขยะมูลฝอยจนไม่มีใครสนใจจะมองดู เราน่าจะขอบพระคุณพระเจ้า ที่เรายังมีอาหารกินอิ่มทุกวัน แต่อย่าเพิ่งดีใจให้มากนักสิ่งเหล่านี้ อาจเกิดขึ้นแก่เราได้ในวันหนึ่งข้างหน้า

6. การข่มเหงรังแก (9-13) ในปี ค.ศ.1968 ข้าศึกได้บุกกรุกเข้าไปในเมืองไซ่ง่อน เมืองหลวงของเวียดนามใต้เผาผลาญบ้านเรือน และฆ่ามิชชันนารีถึง 6 คน มิชชันนารีที่เหลือต่างพากันหนีเอาตัวรอด ผู้รับใช้ของพระเจ้าบางคนต้องหนีไปหลบซ่อนตัวอยู่ในป่า ตามถ้ำ ตามภูเขา สุภาพสตรีคนหนึ่งที่เป็นคนรับใช้ของพระเจ้า เขียนจดหมายบอกเพื่อนในต่างประเทศว่า ชีวิตของพวกเขากำลังอยู่ในระหว่างอันตรายยิ่ง เพื่อนของเขาถูกฆ่าตายทุกวัน เขาเองเพียงแต่รอว่า ไม่วันนี้ก็พรุ่งนี้ เขาอาจเป็นคนหนึ่งในจำนวนคนที่ถูกฆ่าตาย ขออธิษฐานเผื่อเขาเรื่องนี้เกิดขึ้นในประเทศใกล้เคียงเรานี้เองเมื่อเวลามาถึง เราก็อาจจะต้องเผชิญการตัดสินใจ ระหว่างการเลือกพระเยซูคริสต์ แล้วสละชีวิตของตนเอง หรือปฏิเสธพระองค์เสียเพื่อตนจะได้รอด

พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “ผู้ใดจะใคร่เอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ถ้าผู้ใดจะเสียชีวิตของตน เพราะเห็นแก่เรา และเพราะเห็นแก่กิตติคุณของเราผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด” (มาระโก 8:35)

7. การได้รับเอกราชของชนชาติอิสราเอล (28,29) ต้นมะเดื่อเทศหมายถึงชนชาติอิสราเอล พวกเขาได้สูญเสียเอกราชมาเป็นเวลาอันนาน แต่บัดนี้กิ่งอ่อนของมันผลิใบออกแล้ว ท่านก็จะทราบว่ “พระองค์เสด็จมาจนจะถึงประตูแล้ว” ท่านที่สนใจติดตามเหตุการณ์ทางการเมือง คงเป็นพยานได้อย่างดีว่า บัดนี้ชนชาติอิสราเอลได้เอกราชแล้ว และยังได้กรุงเยรูซาเล็มกลับคืนมาทุกอย่างในประเทศอิสราเอล กำลังได้รับการฟื้นฟูอย่างใหญ่หลวง

“เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นบรรดาลิงเหล่านี้ ก็ให้รู้ว่าพระองค์เสด็จมาใกล้ จะถึงประตูแล้ว” (29)

ข. การเสด็จมา (24-27,33-37) เหตุการณ์สามประการที่เราควรทราบ เกี่ยวกับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ คือ

1. ในวันที่พระองค์เสด็จมา ทุกคนในโลก จะเห็นพระองค์ (ข้อ 26 ดู วิวรณ์ 1:7) ฉะนั้นจึงไม่จำเป็นที่ต้องมีใครมาบอกท่านว่า “พระเยซูคริสต์เสด็จมาแล้ว คุณเนะ พระองค์อยู่ที่โน้น พระองค์อยู่ที่นี้” และไม่มีใครอาจหลอกหลวงท่านได้ เพราะทุกคนจะเห็นพระองค์ ขณะกำลังเสด็จลงมาจากสวรรค์บนก้อนเมฆ

2. พระองค์จะทรงประกอบด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศี (ข้อ 27) มิใช่ครั้งแรกที่พระองค์เสด็จมา เพราะครั้งแรกพระองค์เสด็จมาเยี่ยงพระผู้ช่วยให้รอดในร่างกายของมนุษย์ต่ำต้อย แต่ครั้งที่สองพระองค์ จะเสด็จมาเยี่ยงกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง เยี่ยงพระผู้พิพากษา

3. ไม่มีใครทราบ วันและเวลาที่แน่นอน แห่งการเสด็จมาของพระองค์ (33-37) อาจ “จะมาหัวค่ำ หรือเที่ยงคืน หรือเวลาไถ่ขัน หรือรุ่งเช้า” อาจจะเป็นวันนี้ พรุ่งนี้ หรือมะรืนนี้ หรือปีหน้า ไม่มีใครอาจทราบได้ล่วงหน้า แม้แต่ทูตสวรรค์ และพระบุตร ก็ไม่ทราบ” (มาระโก 24:32)

เหตุฉะนั้น “จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าจะมาถึงเมื่อไร....กลัวว่าจะมานับพัน และจะพบท่านนอนหลับอยู่ ซึ่งเราบอกพวกท่านเราก็บอกคนทั้งปวงด้วยว่า จงเฝ้าระวังอยู่เถิด” (33,36,37)